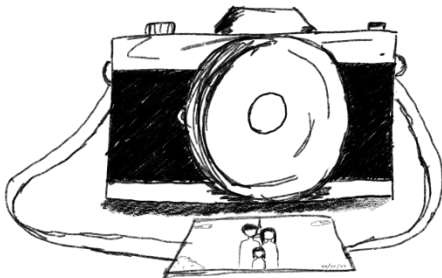


ฝาก
ไว้ให้
ระลึก

ฝาก
ไว้ให้
ระลึก

เรื่องและภาพ ArcApril



ฝากไว้ให้ระลึก

เรื่องและภาพ : อรุณฉาย บุญทศ

วรรณกรรมเยาวชนสำหรับเด็กอายุ ๑๒ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ.อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ : ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ. อนุสรณ์ ดีไหว่

อ. ดร. พิชญานี นิลรุ่งรัตนา

ด้วยความรักและระลึกถึงเสมอ

เสียงไก่ขันและสุนัขเห่าดังลั่นปลุกนั้บดาวให้ตื่นจากความฝัน เด็กหญิงยกมือขี้ตา เมื่่อมองออกไปนอกหน้าต่างเห็นว่าฟ้ายังมีดอยู่ เธอจึงพลิกตัวและหลับตาลงอีกครั้ง ตอนนี้เป็นช่วงปิดเทอม นั้บดาวไม่จำเป็นต้องตื่นเช้า แต่ก่อนที่นั้บดาวจะเข้าสู่นิทรา เสียงล้อรถยนต์ บดถนนคอนกรีตและเสียงพูดคุยฟังไม่ได้ศัพท์จากข้างนอกก็ดังกระทบ โสตประสาท แม้กำลังพูดคุยกับผู้ชายเสียงคุ่นหู สมองของนั้บดาว ประมวลผลอย่างช้า ๆ เมื่อนึกขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันอะไร นั้บดาวก็ตื่นเต็มตา เธอดีดตัวออกจากเตียงและวิ่งออกจากห้องอย่างรวดเร็ว

เมื่อวันก่อนพ่อโทรมาบอกว่าจะกลับบ้าน นั้บดาวกับทิวาดีใจมาก เพราะสองพี่น้องไม่ได้เจอพ่อมาเกือบสองเดือนแล้ว นั้บดาวขอให้แม่ลงมานอนกับแม่ล่างแทนที่จะนอนในห้องนอนของตัวเองที่อยู่ชั้นบน เพราะข้างล่างอยู่ใกล้ประตูมากกว่า เมื่อพ่อมาถึงเธอจะได้อู้และเจอ

ผู้เป็นพ่อเร็ว ๆ แม่เชื่อว่าที่เธอลงมาอนเฝ้าประตูอย่างนี้เพราะรอของ
ฝากมากกว่ารอคน

“หนูรอทั้งคืนนั่นแหละ” นั้บดาวหน้ามู๋ หอบผ้าห่มวิ่งตึงตังลง
บันไดไป ปฏิเสธไม่ได้ว่าของฝากก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอรอพ่อกลับบ้าน
บ้าน เพราะทุกครั้งที่พ่อกลับมานอกจากจะมีคนพาไปเที่ยว มีคนเล่นด้วย
มีคนคอยช่วยพูดกับแม่อีกแรงแล้ว เธอยังได้ของเล่นชิ้นใหม่พร้อมกับ
ขนมมากมายอีกต่างหาก

“พ่อ!” นั้บดาวตะโกนด้วยความดีใจ เธอพุ่งไปหาคนที่ย่อตัว
และอ้าแขนรอรับอยู่ด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม เพราะพ่อของนั้บดาวทำงานอยู่
ในเมืองหลวง สองถึงสามเดือนจะกลับบ้านครั้ง ที่บ้านจึงมีเพียงแม่
นั้บดาวและทิวาเท่านั้น แต่ถึงแม้ว่าจะไม่ได้กลับบ้านบ่อย ๆ แต่พ่อก็โทร
หาพวกเธอแทบทุกวัน

“น้องยังไม่ตื่นเหรอ พ่อมีของฝากมาเยอะแยะเลย” พ่อคลาย
อ้อมแขนพลงพักพิงไปที่หัวของที่ชอบหิวมา เวลากลับบ้านพ่อมัก
มีของเล่นติดไม้ติดมือมาให้ทั้งคู่เสมอ แม่มักจะบ่นว่าเปลืองเงิน

แต่ทำอะไรไม่ได้เพราะห้ามไปพอกก็ไม่ฟัง บางครั้งแม่จึงเก็บของเล่นที่สองพี่น้องไม่เล่นแล้วไปบริจาคบ้าง ให้คนรู้จักบ้าง

“วา! พ่อถึงแล้วนะ” นั้บดาวเลือกตุ๊กตาตัวที่ชอบก่อนจะตะโกนเรียกน้องสาว ทิวาเดินจ้วเจียออกมาจากห้องนอน ถึงจะยังไม่ตื่นดี แต่เด็กน้อยก็ยิ้มกว้างอวดฟันครบทุกซี่

“ไม่ได้เจอกันแปบเดียว ลูกสาวพ่อโตเป็นสาวแล้วเหรอนเีย” พ่อหอมแก้มทิวาพอดใหญ่ เด็กหญิงหัวเราะคิกคักเพราะจ๊กจี้ คุยกันได้ไม่นานแม่ก็ให้พ่อไปอาบน้ำจะได้พักผ่อนเพราะเดินทางมาไกล

แม่ชอบหิ้วตะกร้าใส่เสื้อผ้าของโตไปข้างนอกเพื่อเอาไปลงเครื่องซักผ้าที่อยู่ห้องน้ำด้านนอก ปล่อยให้สองพี่น้องเล่นกันตามลำพัง

“อันนั้นของพี่นะ พี่เลือกแล้ว ตัวเองตื่นช้า ก็เอาสีฟ้าไปสิ” นั้บดาวพยายามแย่งกล่องใส่ตุ๊กตาจากมือของน้องสาว

“ไม่เอา วาอยากได้สีชมพู” เด็กหญิงตัวน้อยยกกล่องตุ๊กตาไว้แน่น

“แต่นั้นของพี่ สีฟ้าก็สวยเหมือนกันนะ คูลี” นั้บดาวพยายาม
โน้มหน้าवलางซุกล่องกล่องที่บรรจตุ้กตาผู้หญิงสวมชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อน

“ถ้างั้นพี่ดาวก็เอาสีฟ้าไปสิ” ทิวาสวนขึ้นทันควัน

“ทิวา! ทำไมพูดไม่รู้เรื่อง พี่บอกแล้วไงว่าพี่เลือกไว้แล้ว”
เมื่อการเจรจาใช้ไม่ได้ผลความอดทนของนั้บดาวก็หมดลง เธอคว้าแขน
ของน้องและพยายามแกะมีอน้องที่กอดคogl่องเอาไว้ออก

“เอาคืนมา อันนี้ของพี่”

“ไม่! พี่ดาวปล่อย วาเจ็บ” ทิวาพยายามขยับหนีแต่ก็ไม่พ้น
เมื่อเห็นว่านั้บดาวไม่มีท่าทีว่าจะหยุด เด็กหญิงจึงแผดเสียงร้องให้ดังลั่น

“หยุดเดี๋ยวนี้นะ ทำอะไรกันนะ” แมรีบวางตะกร้าผ้าลงแล้วเดิน
ตรงไปหาลูกสาว นั้บดาวรีบปล่อยมือจากแขนของน้องสาวแล้วก้มหน้า
มองพื้น ทิวากอดคogl่องตุ้กตาวิ่งไปหลบหลังผู้เป็นแม่ เธอย่อตัวลง
เห็นน้ำตาให้ลูกสาวคนเล็ก พ่อเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยชุดเดิม
เมื่อได้ยินเสียงร้องให้จ้าของลูกสาว

“เป็นอะไรกันลูก วาร้องให้ทำไม” พ่อมองทิวาสลับกับนั้บดาว

“พี่ดาวแย่งตุ๊กตาหนู” ทิวาตอบทั้งสะอื้น

“แต่อันนั้นหนูเลือกไว้แล้ว พ่อกับแม่ก็เห็น” นั้บดาวแย้ง

“เอาอีกแล้ว มันเป็นอย่างไงกันพี่น้องคุณนี่ ครึ่งก่อนก็เสีย คราวนี้ก็ตุ๊กตา ซื่อให้เหมือนกันก็ไม่ชอบเพราะมันเหมือนกัน ซื่อมาไม่เหมือนกันก็แย่งกัน จะยอมให้กันไม่ได้เลยเหอหน้าดาว ทิวา” สองพี่น้องยืนนิ่ง

“แล้วเมื่อกี้แม่เห็นนะว่าเราทำอะไรน้อง ของเล่นชิ้นเดียวต้องถึงขนาดนี้เลยเหอหน้าดาว แม่ไม่เคยสอนให้แย่งของกันนะ น้องเพิ่งขึ้นอนุบาลสองเอง เราอยู่ตั้งปอสามาแล้ว เสียสละให้น้องไม่ได้เลยเหอลูก”

แม่มองหน้าดาวและพูดด้วยน้ำเสียงตำหนิ หน้าดาวกำขายเสื้อของตัวเองไว้แน่น พยายามกลั้นน้ำตา เธออุตสาหะเลือกไว้ก่อนเพราะจะได้มีเหตุผลต่อรองหากทิวาอยากได้ตัวเดียวกัน สุดท้ายแม่ก็เข้าข้างน้องสาวมากกว่าเธอเหมือนทุกครั้งด้วยเหตุผลที่ว่าหน้าดาวเป็นพี่มีอายุมากกว่าและทิวาเป็นน้องยังเด็กอยู่ไม่ค่อยรู้ประสีประสา

“ขอโทษค่ะ” หน้าดาวตอบเสียงเบา เธอรู้ว่าตัวเองผิดที่แย่งของจากมือของสาว แต่ก็อดรู้สึกน้อยใจไม่ได้ที่แม่เข้าข้างน้องสาวและตำหนิเธอทั้งที่ทิวาแย่งของเธอก่อน

“เป็นพี่น้องกัน มีกันอยู่แค่สองคน เรื่องแค่นี้เองจะทะเลาะกัน
ทำไมล่ะลูก” พ่อพูด

“ไหนให้พ่อดูซิ” พ่อหยิบกล่องตุ๊กตาอีกตัวขึ้นมาพลิกดู

“เออจ้ะ เรามาแบ่งกันสี่ละสองชุดนะ ว่าได้สี่ชมพูสองตัว
ดาวก็ได้สี่ชมพูสองตัว แถมยังได้สีฟ้าอีกคนละสองตัวด้วย ตกลงใหม่”
พ่อพยายามไกลเกลี่ยเพื่อให้บรรยากาศดีขึ้น

“คะ” นั้บดาวไม่ยอมให้วันดี ๆ พังลงเพราะเรื่องนี้ เธอจึงเก็บ
เรื่องตุ๊กตานี้ทัดไว้ในใจและตอบตกลงไป จากนั้นพ่อหันไปมองทิวาด้วย
สีหน้าคาดหวัง

“ทิวาว่าไงลูก แบ่งกันได้ไหม”

“ก็ได้คะ”

“ดี แล้วอย่าให้แม่เห็นอีกนะว่าทะเลาะกันเพราะเรื่องแบบนี้
ถ้ายังมีปัญหาแบบนี้ คราวหลังแม่จะไม่ให้พ่อซื้ออะไรมาให้แล้ว เข้าใจ
ไหม”

“คะ” สองพี่น้องประสานเสียงตอบ เมื่อเห็นว่าสถานการณ์สงบแล้ว แม็กก็ปล่อยให้พ่อจัดการต่อแล้วเดินหายเข้าไปในครัวเพื่อเตรียมมือเข้า

“นั่นเดียวเราไปล้างหน้าแล้วมาแบ่งชุดกัน ดีไหมคะ” ทั้งคู่พยักหน้ารับ หลังจากล้างหน้าแปรงฟันแล้ว พ่อก็แกะกล่องทั้งสองออกแล้วนำชุดตุ๊กตาทั้งแปดตัวมาวางรวมกัน

“เพื่อความยุติธรรม เราจะเป่ายิงฉุบกันนะ” พ่อเป็นคนนับให้ สัญญาณ นับดาวชนะในตาแรก เธอจึงหยิบชุดสีชมพูที่หมายตาไว้ก่อนเป็นตัวแรก ทิวามองตามตาละห้อยแต่เธอยังไม่พูดอะไร ครึ่งถัดมานับดาวชนะอีกครั้ง เธอจึงเลือกชุดสีชมพูที่ชอบอีกตัว คราวนี้ทิวาเริ่มบ่นถึงครั้งที่สามนับดาวก็ยังคงชนะอยู่ ทิวาทำหน้าน่าสงสาร ตากลมโตของเธอเริ่มมีน้ำคลอ นับดาวจึงยอมให้น้องสาวเลือกตัวที่อยากได้ก่อน เพราะอย่างไรตอนนี้เธอก็ชุดที่ชอบมาแล้ว นับดาวอดคิดไม่ได้ว่าบางครั้งเธอก็อยากเป็นลูกคนเดียว เธอจะได้ไม่ต้องแบ่งของกับใคร ไม่ต้องหารครึ่ง ไม่ต้องคอยเสียสละสิ่งที่อยากได้ให้น้องเช่นนี้

เมื่อแบ่งกันครบ สามพ่อลูกก็นั่งเล่นตุ๊กตาด้วยกันอยู่สักพัก ทิวามองชุดตุ๊กตาสีชมพูของพี่สาวตาละห้อย นับดาวแก้มิ่งทำเป็นไม่เห็น

แต่ผ่านไปสักพักก็ใจอ่อน ยอมให้น้องยืมชุดนั้นโดยแลกกับอีกชุด และสุดท้ายของเล่นสองกล่องก็รวมกันกลายเป็นกล่องเดียว

บางครั้งการมีพี่น้องก็ไม่ได้แย่อย่างที่คิด เพราะพ่อกับแม่จะซื้อของมาให้พวกเขาคนละชิ้น และถึงจะแย่งกันอย่างไร สุดท้ายพวกเขาก็นำมาแบ่งกันอยู่ดี แม้บางครั้งจะไม่ได้เต็มใจก็ตาม แต่อย่างน้อยเธอก็มีของเล่นเยอะขึ้น นับดาวคิดขณะเก็บตุ๊กตากลบเข้ากล่อง แม่เรียกให้พวกเขาไปกินข้าวเช้า หลังจากกินข้าวเสร็จพ่อก็ขอตัวไปนอนพัก

นับดาวกับทิวาย้ายไปนั่งที่โซฟาหน้าโทรทัศน์ กิจวัตรประจำวันวันหยุดในตอนเช้าของพวกเขาคือดูโทรทัศน์ หลังจากรายการที่ชอบจบหากไม่เล่นอยู่ในบ้าน ทั้งสองก็จะออกไปเล่นกับลูกพี่ลูกน้องที่อยู่ละแวกบ้าน

วันนี้สองพี่น้องเลือกที่จะนั่งเล่นตุ๊กตาดูในบ้านตามประสาคนเห่อของเล่นใหม่ ผ่านไปสักพัก พิณ ลูกพี่ลูกน้องรุ่นราวคราวเดียวกับทิวาก็ตะโกนเรียกพวกเขา ทิวารีบวิ่งไปเปิดประตู พิณยื่นยืมแฉ่งหวดฟันหลอ ทิวากับนับดาวถือโอกาสหวดของเล่นใหม่ เด็กทั้งสามเล่นกันอยู่ในบ้านจนถึงช่วงบ่ายแก่ ๆ แม่บอกให้พวกเขาออกไปเล่นข้างนอกเพราะแม่จะ

ทำความเข้าใจครอบครัว พวกเขาจึงช่วยกันเก็บของเล่นและวิ่งไปที่สนาม
หญ้าหน้าบ้าน

ละแวกบ้านของนับดาวมีแต่ญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดกันอาศัยอยู่
และส่วนใหญ่ก็มีลูกสาวที่อายุไล่เลี่ยกันกับนับดาว นับดาวไม่แน่ใจว่า
สนามหญ้านี้เป็นที่ของใคร แต่เด็ก ๆ มักจะใช้สนามนี้เป็นที่รวมตัวกัน

การออกไปวิ่งเล่นข้างใน ช่วงเวลาแดดร่มลมตักนับเป็นกิจวัตร
อีกอย่างของนับดาว เพราะแม่ไม่ยอมให้พวกเขาอยู่แต่ในบ้าน
บ้านของทิวาจึงมีอุปกรณ์กีฬาหลายชนิด บางครั้งหากมีเวลาว่างแม่ก็
มาร่วมวงเล่นกับพวกเขาด้วย และเวลาที่พอลกลับบ้านหากไม่ต้องไป
ทุ่งนาหรือทำสวน เวลาที่พวกเขาเล่นกีฬากัน พ่อก็มักจะมาร่วมวงด้วย
เสมอ

“ตีแบดกันเถอะ” นับดาวเสนอ เมื่อไม่รู้ว่าจะเล่นอะไรกันดี
ทุกคนพยักหน้าตกลง นับดาวจึงวิ่งไปค้นไม้แบดมินตันทั้งหมดจาก
หลังบ้านและถือโอกาสชวนพ่อไปเล่นด้วยกัน พ่อตกลงรับคำอยาก
กระตือรือร้น เนื่องจากไม้แบดมินตันมีไม่พอกับจำนวนคน จึงใช้วิธีเลือก
ทีละสองคน และให้ส่งเป่ายางลูกแบดมินตันลูกแรกที่จะแข่งกัน จากนั้นก็จะทำ
การนับคะแนนใครแพ้ก็ออกให้คนต่อไปเล่นแทน

นับดาวจับคู่กับเกด ลูกพี่ลูกน้องที่อายุมากกว่าเธอสองปี ส่วนพ่อจับคู่กับทิวา

เนื่องจากทิวายังเป็นเด็กจึงเล่นไม่ค่อยเป็นนัก แต่เด็กหญิงอยากมีส่วนร่วมด้วย พ่อพยายามสอนทิวาอย่างสุดความสามารถ แต่เหมือนจะไม่ได้ผล ทิวาแกว่งไม้สะเปะสะปะ จนสุดท้ายทีมพ่อกับทิวาก็แพ้ไป

“เดี๋ยวโตอีกสักนิด แล้วก็เล่นบ่อย ๆ ก็เก่งเอง ของแบบนี้ต้องค่อย ๆ เรียนรู้” พ่อพูดปลอบใจ หลังจากเล่นมาหลายรอบ ในที่สุดคู่ของพ่อกับทิวาก็ชนะ เด็กหญิงกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจ

พวกเขาเล่นกันจนไม่สามารถมองเห็นลูกชนไก่ได้แล้ว จึงตัดสินใจแยกย้ายกัน สามพ่อลูกรวบรวมไม้แบดมินตันกับลูกชนไก่ทั้งหมด โบกมือลาเพื่อน ๆ และวิ่งแข่งกันไปที่บ้าน ล้างไม้ล้างมือ จากนั้นก็แย่งกันจับจอบที่นั่นใกล้ ๆ พัดลมเพื่อฝั่งเหยื่อที่โทรมกายให้แห้ง กินข้าวเย็นมือใหญ่ฝีมือแม่ พร้อมดูโทรทัศน์และพูดคุยกันอย่างออกรสออกชาติ

“พรุ่งนี้เดี๋ยวพ่อพาไปเที่ยว”

พ่อพูดขึ้นขณะกำลังนั่งดูโทรทัศน์ นับดาวกับทิวาหุ่่งทันที

“ไหนใครอยากไปเที่ยวไหนบ้าง” สองพี่น้องแย่งกับพูดชื่อสถานที่ที่ตนอยากไปอยากตื่นตื่น

“เออละ ๆ พอแล้วถ้าตกลงกันไม่ได้ เดี๋ยวเราจะเชิญกรรมการกิตติมศักดิ์มาเป็นผู้ตัดสินนะครับ คุณกรรมการจะเลือกไปเที่ยวที่ไหนครับ” พ่อทำท่าเหมือนพิธีกรกำมือสมมติว่าเป็นไมค์ยื่นไปจ่อปากแม่ที่เพิ่งเดินเข้ามา แม่ทำท่าเหมือนจะบ๊อดออกแต่เมื่อเห็นสายตาคาดหวังสามคู่จับจ้องจึงยอมเล่นตามน้ำและพูดชื่อจังหวัดที่อยู่ใกล้ ๆ ออกมาเรียกเสียงให้อย่างผิดหวังจากลูกสาวทั้งสองคน

“มีปัญหาอะไรจ๊ะ” แม่ยิ้มเย็น

“เปล่านั้น แต่ดาวแค่อยากไปที่อื่นบ้าง” ทิวาพยักหน้าสนับสนุนพี่สาวอย่างแข็งขัน ถึงพ่อจะหาเวลาพาพวกเขาไปเที่ยวทุกครั้งที่บ้าน แต่ก็ได้ไปแค่จังหวัดที่อยู่ใกล้ ๆ หรือไม่ก็สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเท่านั้น แม้จะดีใจ แต่นับดาวก็อยากไปที่อื่นบ้าง

“ไว้คราวหน้าแล้วกันนะลูก พรุ่งนี้ไปใกล้ ๆ ก่อน เราจะได้ไม่ต้องนั่งรถนาน ๆ พ่อจะได้ไม่เหนื่อยมากด้วย” ถึงจะผิดหวังที่ไม่ได้ไปในสถานที่ที่อยากไป แต่อย่างน้อยเธอก็ได้ไปเที่ยว นับดาวปลอบใจ

ตัวเอง เมื่อตกลงกันเสร็จครอบครัวก็ทยอยไปอาบน้ำและเข้านอนเพื่อเตรียมตัวไปเที่ยวในวันรุ่งขึ้น

ครอบครัวนับดาวออกจากบ้านตั้งแต่เก้าโมงเช้า เนื่องจากต้องนั่งรถค่อนข้างนาน พ่อจึงแวะปั้มน้ำมันเพื่อซื้อเสบียงไว้กินระหว่างทาง แม่ให้นับดาวกับทิวาเลือกขนมคนละหนึ่งอย่าง สองพี่น้องเดินดูจนทั่วร้าน เลือกของที่อยากกินและนำมาแบ่งกัน พ่อซื้อกาแฟมาหนึ่งกระป๋อง ส่วนแม่ซื้อผลไม้ที่รถเข็นหน้าร้านสะดวกซื้อ แม่นั่งเบาะข้างหน้า ส่วนทิวากับนับดาวนั่งเบาะหลัง

“หิวจังเลย ขอกินด้วยด้วยไหมครับ” ทิวากับนับดาวแบ่งขนมใส่ถุงพลาสติกที่ว่างและยื่นให้พ่อ

“มือไม่ว่างเลย” พ่อพูดต่อ บัญไปไปที่มือทั้งสองข้างที่จับพวงมาลัยอยู่ เหลือบมองถุงขนมและมองแม่ สุดท้ายแม่ก็หยิบขนมป้อนพ่อ ทิวากับนับดาวหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจ

พ่อชอบแก้มงแหย้ให้แม่โกรธ แต่นับดาวรู้ว่าแม่แก้มงทำเป็นโกรธเท่านั้น นี่เป็นอีกอย่างที่นับดาวชอบเวลาพ่อกลับบ้าน เพราะแม่จะดูผ่อนคลายและร่าเริงขึ้น

ใช้เวลาว่าสองชั่วโมงในที่สุดครอบครัวนับดาวก็มาถึงที่หมาย เด็กทั้งสองกระโดดลงจากรถและยึดเส้นยึดสายไล่ความปวดเมื่อยจากการนั่งรถนาน ๆ จุดหมายแรกของวันนี้คือ วัดชื่อดังของจังหวัด หลังจากไหว้พระและเดินเล่นรอบ ๆ วัดสักพัก ท้องก็เริ่มหิว พ่อვნรถหาร้านอาหารแถว ๆ นั้น หลังจากกินข้าวอิ่ม ปลายทางต่อไปคือห้างสรรพสินค้าเพราะไม่ได้เข้าเมืองบ่อย ๆ ของใช้จำเป็นหลายอย่างที่ซื้อตอนได้แม่ก็จะซื้อตอนไว้

เมื่อมาถึงห้างสรรพสินค้านับดาวกับทิวาให้ความสนใจร้านของหวานก่อนเป็นอันดับแรก

“แม่ หนูขอกินไอติมได้ไหมคะ” ทิวาหันไปอ้อนผู้เป็นแม่ มือชี้ไปที่ร้านไอศกรีม สองพี่น้องลงโถดเมื่อผู้เป็นแม่ตอบตกลง พวกเธอเปิดเมนูด้วยความตื่นตาตื่นใจ ใช้เวลาไม่นานไอศกรีมสีส้มน่ารับประทานมาเสิร์ฟ หลังจากกินไอศกรีมเสร็จแม่ก็ไปซื้อของใช้ ปล่อยให้นับดาวกับทิวาอยู่กับพ่อที่โซนเครื่องเล่น

“อยากเข้าไหม” แม่ถามนับดาวที่มองตามร้านหนังสือจนเหลียวหลัง นับดาวพยักหน้าถี่ ๆ

“แม่ให้ได้คนละเล่มนะ วันนี้ใช้เงินเยอะแล้ว”

“รับทราบค่ะ” นั้บดาวทำท่าตะเบ๊ะและจูงมือน้องสาวเดินเข้าร้านหนังสือ แม่เธอเป็นนักอ่านตัวยงและยังส่งต่อมาให้ลูก ๆ ด้วย บ้านของนั้บดาวจึงมีหนังสืออยู่หลายประเภท แต่หนังสือประเภทหนึ่งที่บ้านของนั้บดาวมีนับเล่มได้คือหนังสือภาพ ทิวากับนั้บดาวได้แต่จ้องนิทานภาพในหมวดหนังสือสำหรับเด็กตาละห้อย

ทุกครั้งทีทิวาหยิบหนังสือนิทานภาพสักเล่มในชั้นไปให้แม่ แม่จะพลิกดูปกหลัง ถอนหายใจและพูดต่อว่า ‘เล่มนี้แพงเกินไป หนูเลือกเล่มใหม่ได้ไหมคะ’ หนังสือส่วนใหญ่ที่พวกเธอซื้อจึงเป็นวรรณกรรมเยาวชนหรือหนังสือรวมนิทานแทน

แถวบ้านของนั้บดาวไม่มีร้านหนังสือเธอจึงไม่มีโอกาสได้ซื้อหนังสือใหม่บ่อยนัก โชคดีที่โรงเรียนมีห้องสมุดและแม่มักจะแวะไปใช้บริการเป็นประจำ เด็กทั้งสองจึงได้อ่านหนังสือภาพและมีหนังสือใหม่ ๆ อ่านอยู่บ้าง

เมื่อได้ขอรบตามต้องการก็ถึงเวลากลับบ้าน ระหว่างทางกลับแม่ไม่ลืมที่จะแวะซื้อของฝากให้น้าบัวผู้เป็นน้องสาว ขากลับบรรยายกาศในรถค่อนข้างเงียบ พอกับแม่คุยกันเบา ๆ เพราะสองพี่น้องเหนื่อยจนผล็อยไปแล้ว

นับดาวรู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อแม่สะกิดเรียกเธอเบา ๆ นับดาวเดิน
จ้วดยีลงจากรถไปล้างหน้าล้างตาเพื่อไล่ความมึนงงงุน แม่วานให้นับดาว
เอาของฝากไปให้น้ำบัว

“น้ำบัวของฝากคะ แม่บอกว่าเย็นนี้ให้ไปกินข้าวด้วยกันนะคะ
แม่ซื้อปลามาตัวบ่อเริ่มเลย” นับดาววางถุงพลาสติกสองถุงลงบนโซฟา

“ขอบใจจะ ไปเที่ยวไหนมาละรอบนี้” น้ำดาวถามหลานสาว
คนโต แม้จะไม่ได้วางมือจากงาน แต่น้ำบัวก็ตั้งใจฟังนับดาวพูดเจ็ดยแจ้ว
และถามคำถามเป็นระยะ น้ำบัวเป็นน้องสาวแท้ ๆ ของแม่ อาศัยอยู่บ้าน
ข้าง ๆ ซึ่งเป็นบ้านของตายาย เมื่อแม่แต่งงานกับพ่อ ตาก็ยกที่ดินที่อยู่
ติดกันให้แม่เป็นของขวัญ ถึงจะอยู่บ้านคนละหลังแต่บ้านไม่ได้อยู่
ห่างไกลกันมาก เดินแค่ไม่กี่ก้าวก็ถึง

เนื่องจากเธอไม่ได้แต่งงาน ไม่มีลูก น้ำบัวจึงมักจะมาช่วยแม่
ดูแลนับดาวและทิวา ในช่วงที่ทิวายังเล็ก น้ำบัวจะมาดูแลนับดาวแทนแม่
บ่อย ๆ นับดาวจึงสนิทกับน้ำมาก เธอมักจะนำเรื่องราวต่าง ๆ มาเล่าให้
น้ำฟังเสมอ

“นับดาวหิวหรือยังลูก ไปกินข้าวกัน” น้ำบัวเงยมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง เมื่อเห็นว่าเริ่มเย็นจึงจูงมือนับดาวไปกินข้าว

ก่อนนอนแม่จะให้เธอเลือกนิทานคนละเรื่อง หรือไม่แม่ก็จะเลือกหนังสือมาหนึ่งเล่มเพื่ออ่านให้พวกเธอฟัง คืนนี้นับดาวลงมานอนข้างล่างกับแม่อีกคืน ถึงจะมีห้องเป็นของตัวเองแล้ว แต่นับดาวก็ยังไม่ชินกับการนอนคนเดียว ถึงบางครั้งแม่จะไปนอนด้วยและรอนเธอหลับค่อยกลับห้องตาม

“เอาเรื่องนี้ค่ะ” นับดาวยื่นหนังสือเรื่องที่เพิ่งซื้อมาให้แม่

“จ้ะแม่อ่านของวาก่อนนะ” แม่พูดและเริ่มอ่านนิทานจากหนังสือที่เพิ่งซื้อของทิวา แม่เป็นนักเล่านิทานที่เก่งที่สุดในบ้าน น้ำเสียงของแม่นุ่มนวล ไม่นานก็กล่อมสองพี่น้องให้หลับสนิท

หากไปนอนกับน้ำบัว บางครั้งน้ำจะเล่านิทานให้นับดาวฟังเป็นบางครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนิทานพื้นบ้าน บางเรื่องก็ตลกเสียจนนับดาวหัวเราะออกมา บางเรื่องก็น่าสงสัยจนนับดาวถามไม่หยุด ส่วนพ่อแทบ

ไม่เคยเล่นนิทานให้ฟังเลย เพราะอ่านไปสักพักก็จะตะกุกตะกัก สุดท้ายพ่อก็จะยอมแพ้และส่งไม้ต่อให้แม่

พ่อยู่บ้านอีกสามสี่วัน จากนั้นแม่ก็ขับรถไปส่งพ่อที่ท่ารถ ทิวาร้องไห้งอแงเพราะไม่อยากให้พ่อกลับ เธอเข้าใจความรู้สึกของน้องสาวดีเพราะนับดาวเองก็ชอบช่วงเวลาที่อยู่พร้อมหน้ากันมากที่สุดเหมือนกัน

“พ่อไปก่อนนะ ตั้งใจเรียนแล้วก็เชื่อฟังแม่ อย่าทะเลาะกันบ่อยนะ” พ่อพูด

“คะ แล้วพ่อกับแม่จะกลับมาวันไหนคะ” นับดาวถามทั้งที่พ่อยังไม่ทันได้ออกเดินทาง

“เดี๋ยวพ่อขออดก่อนนะ อาจจะช่วงหว่านข้าว” นับดาวพยักหน้าเข้าใจ นับดาวกอดลาและโบกมือให้พ่อ ในใจกำลังคำนวณว่าอีกกี่เดือนจึงจะถึงเวลานั้น

ชีวิตของนับดาวยังคงดำเนินต่อไปเช่นทุกวัน สิ่งเดียวที่เปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องที่ทะเลาะกับทิวา เพราะพวกเขาทะเลาะกันทุกวันแทบไม่ซ้ำเรื่อง

“นับดาวตื่นเร็วลูก สายแล้ว” แม่ตะโกนเรียกเธอจากชั้นล่าง ด้วยประโยคที่นับดาวได้ยินทุกวัน แต่เมื่อมองนาฬิกาที่ไร่มียกกะเห็นว่ สายสักวัน นับดาวเดินสะลึมสะลือลงบันได ค่ำผ้าเช็ดตัวแล้วเดินเข้าห้องน้ำ เธอยืนแช่อยู่หน้ากระจกนานสองนานเพราะความม่งวง

“นับดาวหลับอีกรอบหรือไง รีบอาบน้ำเร็วห้องรออยู่ เดียวก็สายหรือ” แม่เคาะประตูห้องน้ำเมื่อในห้องน้ำเงียบกริบ นับดาวสะดุ้งและรีบล้างหน้าล้างตา

ข้าวผัดไข่ส่งกลิ่นหอมฉุยลอยเตะจมูก นับดาวแต่งตัวอย่างรวดเร็วเพราะท้องเริ่มหิว เธอเรียนที่โรงเรียนในอำเภอตามความเห็นของแม่ว่ามีความพร้อมมากกว่าโรงเรียนในหมู่บ้านแต่ค่อนข้างใช้เวลาในการเดินทาง

ในตอนเช้าแม่จึงมักเร่งรีบเสมอเพราะไม่อยากให้นับดาวไปโรงเรียนสาย แต่เวลากินข้าวเป็นเวลาเดียวที่แม่จะไม่เร่งเธอ แม่บอกว่ามือเข้าสำคัญ ถ้ากินเร็วเกินไปจะไม่ดีต่อสุขภาพ หลังจากกินข้าวเสร็จแม่จะขับรถไปส่งสองพี่น้องที่โรงเรียน

เมื่อก่อนแม่จะขับรถมอเตอร์ไซค์รับ-ส่ง เมื่อทิวาขึ้นอนุบาลพ่อก็เสนอให้ซื้อรถยนต์ พ่อให้เหตุผลว่าทิวาจะย้ายไปเรียนกับนับดาว ดังนั้นจะต้องซ้อนสามเวลาไปโรงเรียน ทั้งยังมีเรื่องระยะทางและสภาพอากาศในแต่ละฤดู แม่ทำหน้าที่กังวล ปากพึมพำถึงค่าใช้จ่าย แต่สุดท้ายพ่อกับแม่ก็ตัดสินใจซื้อรถคันนี้มา ตอนนั้นเป็นเวลาที่พ่ออยู่บ้านกับพวกเธอนานที่สุดตั้งแต่จำความได้

แม่หัดขับรถอยู่เป็นเดือน ๆ นับดาวจำได้ว่ามีครั้งหนึ่งแม่ถอยรถชนรั้วดังโครมใหญ่ แตกตื่นกันทั้งบ้าน พ่อรีบวิ่งไปตรวจดูสภาพรถก่อนค่อยหันไปหาแม่ แม่โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ วันนั้นกับข้าวอร่อยน้อยกว่าทุกวัน ไม่ว่าจะทำอะไรแม่ก็จะพูดลอย ๆ ว่า 'ไปดูรถคุณนั่น' กว่าแม่จะหายโกรธใช้เวลาตั้งหลายวัน

ถึงนับดาวจะไม่เคยเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันรุนแรง แต่ช่วงเวลานั้นเป็นเวลาที่พ่อกับแม่ดูกระทบกระทั่งกันอยู่บ่อยครั้ง พ่อแม่ขับรถ

เก่งขึ้น พ่อก็กลับไปทำงานที่กรุงเทพฯ จากนั้นนับดาวแทบไม่เคยเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันอีกเลย

ตอนนี้นับดาวเป็นพี่ประถมหกแล้ว ส่วนทิวายังอยู่แค่ประถมสาม ตอนเลิกเรียนนับดาวกับทิวาจะนั่งรอแม่ที่สนามเด็กเล่น แม่มักจะมารับเธอช้ากว่าเพื่อนคนอื่น ๆ เพราะเพื่อนส่วนใหญ่บ้านอยู่ใกล้โรงเรียน จึงปั่นจักรยานหรือเดินกลับบ้านเลยได้ บางครั้งเธอจะเดินไปซื้อขนมมานั่งกินขณะรอแม่ เมื่อพักเที่ยงนับดาวไม่ได้ใช้เงินค่าขนมที่แม่ให้มาสักบาท เธอจึงเดินไปที่ร้านค้าข้างโรงเรียนเพื่อซื้อไอศกรีมมากินดับร้อน

“พี่ดาว வாขอกินด้วยได้ไหม” ทิวามองไอศกรีมในมือพี่สาว

“กัคนะ” นับดาวบอกก่อนจะยื่นไอศกรีมไปให้น้องสาว ทิวาพยักหน้ารับ

“วา ทำอะไรเนีย เกือบหมดเลย” นับดาวตวาดเมื่อน้องสาวกัดไอศกรีมเธอไปเกือบครึ่งแท่ง

“ทำแบบนี้ทีหลังไม่ต้องมาขออีกนะ ไม่ให้กินด้วยแล้ว” นับดาวเดินกระแทกเท้าไปนั่งอีกฝั่งของสนามเด็กเล่นอย่างอารมณ์เสีย ปล่อยให้ห้องเย็นน้ำตาคลออยู่คนเดียว

“ทำไมน้องนั่งอยู่คนเดียว ทะเลาะอะไรกันอีก” คำทักทายแรก
ของแม่เมื่อนับดาวปิดประตูทิวาที่ขึ้นรถมาก่อนนั่งหน้าห้องอยู่เบาะ
ข้างคนขับ

“น้องแย่งกินไอติมดาวเกือบหมด” นับดาวบอก

“วาไม่ได้แย่ง พี่ดาวบอกเองว่ากินได้” ทิวาแก้

“แต่พี่ไม่ได้หมายความว่าให้กินเยอะขนาดนั้น ดาวกินของพี่
เกือบหมดเลยนะ” นับดาวสวนกลับ

“พอได้แล้ว เป็นพี่น้องกัน รู้จักแบ่งปันก็ดีแล้ว กินไปแล้วก็ให้มัน
แล้วไป แค่อิติมแท่งเดียวพวกหนูจะเถียงกันไปทำไมลูก ไม่พอก็ค่อยซื้อ
ใหม่ได้ค่ะ” แม่บอก ในหัวนับดาวกำลังคิดว่า ถ้าหากเหตุการณ์นี้กลับกัน
เป็นเธอแย่งขนมทิวา แม่จะยังพูดแบบนี้หรือไม่ หรือแม่จะตำหนิเธอเช่น
หลายครั้งที่ผ่านมา

นับดาวนั่งเสียบจนถึงบ้าน เธอวางกระเป๋าลง รีบล้างมือล้างเท้า
และวิ่งไปจองพื้นที่หน้าคอมพิวเตอร์ก่อนน้องสาว

เมื่อช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา ทิวาวิ่งขึ้นบันไดมาปลุกนับดาวด้วยอาการตื่นเต้นดีใจสุดขีด เธอได้แต่สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อเดินลงมาข้างล่างก็เจอพ่อยืนยิ้มแบ่นอยู่ข้างโต๊ะคอมพิวเตอร์ที่บันไดและตอนนี้บนโต๊ะไม่ได้ว่างเปล่าอีกต่อไปแล้ว นับดาวตาลุกวาว เธอกระโดดกอดพ่อด้วยความดีใจ

นับดาวกับทิวาเคยเล่นคอมพิวเตอร์แค้ในโรงเรียนเท่านั้น นับดาวเห็นเพื่อนบางคนพกโทรศัพท์มาโรงเรียนและบางคนยังมีคอมพิวเตอร์ให้ที่บ้านด้วยเธอนึกอิจฉาในใจเพราะแม้แต่โทรศัพท์เธอยังไม่มีด้วยซ้ำ

นับดาวเคยลองขอพ่อ แต่พ่อบอกให้เธอไปถามแม่ นับดาวจึงเลียบ ๆ เคียง ๆ แม่ถามไปหลายครั้ง แม่ให้เหตุผลว่าตอนนี้เธอยังเด็กเกินไป

‘ตอนนี้ดาวขึ้นปอหกแล้วนะคะ เพื่อนคนอื่น ๆ เขาก็มีกันเกือบทุกคนแล้ว’ นับดาวแย้ง แม่ตอบกลับว่าตอนนี้ยังไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นและยังไม่ถึงเวลา นับดาวได้แต่เอาไปบ่นกับน้ำบัว เพราะแม่ทำหน้าที่เหมือนไม่อยากรู้เธอรั้วไรถึงเรื่องนี้แล้ว นับดาวสงสัยว่าอะไรทำให้แม่ยอมให้พ่อซื้อคอมพิวเตอร์

‘มันเก่าแล้ว เขาก็เลยให้มานะ’ พ่อเฉลยข้อสงสัยในใจเธอนับดาวนึกขอบคุณคนที่ยกมันให้พ่อเสมอ พ่อเปิดคอมพิวเตอร์และอธิบายวิธีใช้ให้ฟัง สองพี่น้องตั้งใจฟังอย่างดี จ้องหน้าจอไม่วางตานับดาวอยากนั่งเล่นมันทั้งวันทั้งคืน แต่ทำไม่ได้เพราะต้องแบ่งให้น้องสาวเล่นด้วย และแม่จำกัดเวลาให้เล่นคอมพิวเตอร์ได้แค่คนละครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ส่วนในวันหยุดจะยกให้เป็นกรณีพิเศษคือคนละหนึ่งชั่วโมงหรือหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

“หมดเวลาแล้วพี่ดาว ถึงตาวาแล้ว”

“แปบหนึ่ง พี่ขอเล่นอันนี้จบก่อน” นับดาวต่อรอง

“นั่นไง จบแล้ว ถึงทีวาแล้วพี่ดาวลูก” ทีวาเขย่าเก้าอี้เพื่อเร่งให้พี่สาวลุกออกจากหน้าจอ

“พี่หมายถึงเล่นให้ผ่านด่านก่อน” นับดาวยังคงจับเมาส์ไม่ปล่อย

“แม่ พี่ดาวไม่ให้หนูเล่นคอมพิวเตอร์ ของพี่ดาวหมดเวลาแล้ว” ทีวาตะโกนฟ้องแม่ดังลั่น ไม่นานเกินรอแม่เดินเข้ามาพร้อมไม้กวาดในมือ

“หนูกำลังจะลูกแล้ว วาไวยวายไปเอง”

“ไม่จริง เมื่อกี้พี่ดาวพอจะเล่นอีกรอบ”

“หยุด ถ้ามีปัญหามากนักแม่จะให้พ่อเอาไปคืน แล้วยับดาวตอนนี้ซึกจะติดเกมมากเกินไปแล้ว น้องยังเล่นตามเวลาได้เลยเราเป็นพี่ ควรเป็นตัวอย่างให้น้องสิ ถ้ามีปัญหาอีกรอบแม่จะเอาไปขายทิ้งแล้วจะได้ไม่ต้องเล่นสักคน ไม่ต้องมีปัญหาอีก” แม่พูดพลางใช้ไม้กวาดเคาะโต๊ะเบา ๆ นับดาวมองทีวีด้วยสายตาคาดโทษ วันนี้น้องสาวทำให้แม่ดูเธอสองรอบแล้ว

“ออกไปเล่นข้างนอกได้แล้ว แม่จะทำความสะอาด ฝุ่นเยอะอย่างกับอะไรดี อย่ามัวแต่นั่งจ้องจออยู่ที่นี่ ออกไปสูดอากาศข้างนอกได้แล้ว” แม่บอกพูดต่อ

“แต่หนูยังไม่ได้เล่นเลยนะคะ” ทิวร้อง

“พิดมารออยู่ข้างนอกแล้ว แม่จะทดเวลาให้เล่นวันหลังแล้วกันนะ” แม่เอื้อมมือไปปิดคอมพิวเตอร์ ถอดปลั๊กออก และเริ่มลงมือทำความสะอาดเป็นการไล่กลาย ๆ

“เพราะพี่ดาวนั่นแหละ” ทิวาพูด

“อ้าว ตัวเป็นคนพ้องแม่เอง มาโทษพี่ได้ยังไง ถ้าว่าไม่บอกแม่ก็
ได้เล่นแล้ว”

“ก็พี่ดาวหยุดไม่หยุดเล่นตามเวลา ถ้าพี่ดาวให้ว้าเล่นด้วยวาก็
ไม่ต้องบอกแม่แล้ว”

“พี่ก็บอกว่าให้รอแปบหนึ่ง” สองพี่น้องเริ่มทะเลาะอีกรอบ
แม่ส่งเสียงกระแอม พวกเขาจึงปิดปากจับ ทิวาวิ่งไปหาพิณที่สนามหญ้า
ส่วนนับดาวหงุดหงิดเกินกว่าจะไปเล่นกับน้อง ๆ

บางครั้งเธอก็อยากเกิดเป็นลูกเดียว เธอจะได้ไม่ต้องคอยแบ่ง
ครึ่งขนมให้ใคร ได้เลือกของเล่นแล้วก็เล่นโดยไม่ต้องกลัวใครจะแย่ง ไม่มี
ใครมาบอกว่าเธอเป็นพี่เธอโตกว่าและน้องยังเด็ก เธอควรเสียสละให้น้อง
ไม่โดนเปรียบเทียบเวลาทำพลาดหรือทำได้ไม่ดีเท่าน้อง

“ทะเลาะกันมาอีกแล้วเธอเรา” น้ำบัวทักทันทีที่เห็นหลานสาว
คนโตเดินหน้าบูดบึ้งมาหา นิ่งดาวกระแทกตัวนั่งลงบนพื้น

“ก็ว่าซีฟ็อง” นั้บดาวพูด เธอเล่าให้น้ำถึงเรื่องที่เกิดขึ้นทั้ง เหตุการณ์เมื่อสักครู่รวมทั้งเมื่อเลิกเรียน

“โไร่ลูก เป็นพี่น้องกันต้องแบ่งปันกันสิ แล้วเรื่องคอม น้ำเห็นด้วย กับแม่หรานะ เล่นเยอะ ๆ ไม่ดีนะคะ มันเสียสายตา”

“ตอนดาวอ่านหนังสือแม็กกับน” นั้บดาวพูดต่อ เธอไม่ได้เอาแต่ เล่นคอมพิวเตอร์เสียหน่อย ตอนที่เธอนั่งอ่านหนังสืออยู่ แม็กก็จะเดินมา บอกให้เธอออกไปเล่นกับเพื่อน ๆ ช้างนอกบ้าง ให้คนอื่น ๆ มาชวนเธอกัน ไปเล่นด้วยกันบ้าง

“จะอ่านหนังสือก็อ่านได้ จะเล่นคอมก็เล่นได้ แต่ก็ต้องทำแต่ พอดีนะลูก นั้บดาวต้องแบ่งเวลาให้เป็นนะ ถึงเวลาออกไปเล่นข้างนอก ก็ออกไปเล่น ” น้ำบัวพูดอย่างใจเย็น

“น้ำพูดเหมือนแม่เลย” นั้บดาวหน้าจ้ำเมื่อเห็นว่าน้ำคนสนิทไม่ เข้าข้าง

“ก็น้ำกับแม่เป็นพี่น้องกัน” น้ำบัวพูดพลางหัวเราะเบา ๆ

“แล้วน้ำกับแม่เคยทะเลาะกันบ้างไหมคะ” นั้บดาวถาม

“เคยสิ เมื่อก่อนก็ทะเลาะกันบ่อย ๆ ตอนนั้นนะสักปอสี่ปอ”
นับดาวนั่งฟังอย่างตั้งใจ เธอชอบตอนที่น้ำบัวเล่าเรื่องในอดีตเพราะมัน
ทำให้นับดาวรู้จักแม่กับน้ำบัวมากขึ้นและนาน ๆ ครั้งจะมีเรื่องของพ่อ
แทรกมาบ้าง

“แต่แบบเดี๋ยวน้ำกับแม่หนูก็กลับมาเล่นด้วยกันเหมือนเดิม
โกรธกันได้ไม่นานหรอก เวลาโกรธกันนะ กินข้าวก็ไม่อร่อยเพราะเขาแต่
ทำหน้าที่ใส่กัน เล่นก็ไม่สนุกเพราะเขาแต่นึกถึงเรื่องที่ทะเลาะกัน แถม
ยังโดนดุอีกต่างหาก เราก็กินชอโทษแล้วก็ให้อภัยกัน บางทีแม่เราก็ก
เสียสละให้น้ำ บางทีน้ำก็ยอมให้แม่ อะไรแบ่งกันได้ก็แบ่ง สิ่งอื่นมันเป็น
ของนอกร่าง หาใหม่ได้ ซื้อมีได้ แต่พี่น้องเรามีกันอยู่แค่นี้นะลูก เราจะ
ไปหาจากไหนได้” นับดาวนั่งฟังเงียบ ๆ สุดท้ายน้ำบัวก็วกกลับมาที่เรื่อง
ของเธอจนได้

“ว่าแต่น้ำบัวทำอะไรกินหรือคะ” นับดาวเปลี่ยนเรื่องไปสนใจ
อาหารในหม้อที่น้ำบัวกำลังปรุงอยู่แทน

“วันนี้ทำแกงเห็ดจ๊ะ แต่เหมือนจะเยอะไป ดาวช่วยหยิบถ้วยมา
ให้น้ำหน่อยได้ไหม เดี่ยวน้ำจะแบ่งไปให้ยายน้อย บอกแม่เรามาตักไปกิน
ด้วยนะ น้ำกินคนเดียวไม่หมดหรอก” นับดาวหยิบถ้วยส่งให้น้ำ

ยายน้อยเป็นน้องสาวของยาย บ้านยายน้อยอยู่หลังบ้านของนับดาว นับดาวเดินตามน้ำไปหายาย

เธอเห็นทิวากับพิดนอยู่ใต้ต้นปืบ ยายน้อยนั่งอยู่ใกล้ ๆ มือเหยียวย่นของยายหยิบดอกปืบขึ้นมาที่ละดอก และค่อย ๆ วางก้านดอกไม้ไขว้สลับกัน เด็กทั้งสองมองดูอย่างตั้งใจ

“เหมือนเปียผมนั่นแหละลูก” ยายพูด

“พี่ดาว น้ำบัวดูสิ ยายสอนวาเปียดอกปืบด้วย” เมื่อเห็นพี่สาวทิวาชูดอกไม้ที่ถักจนเป็นวงกลมอันเล็ก ๆ อวดพี่สาว ยายน้อยเดินมารับถ้วยแกงจากน้ำบัว นับดาวได้ยินยายบอกว่าผัดอะไรสักอย่างเป็นมือเย็นให้น้ำบัวไปตักแบ่ง พวกผู้ใหญ่แยกตัวไป ปล่อยให้เด็ก ๆ เล่นกันตามลำพัง

“วาทำเพื่อพี่วาด้วย แต่มันยังไม่เสร็จ พี่ดาวรอแปบหนึ่งนะ” ทิวาวิ่งกลับไปเก็บดอกเพิ่ม

“พี่ดาวอยากทำใหม่ เดี่ยววาสอน” ทิวาถามพี่สาวอย่างกระตือรือร้น ตากลมโตมองเธออย่างคาดหวัง

“เอลิ” นับดาวตอบ ทิวายิ้มกว้างอวดลัทธิยิ้มทั้งสองข้าง มือ
สาธิตวิธีทำ ปากพูดอธิบายเจ้อยแจ้ว พินช่วยแก้ในบางจุด บางครั้งนับ
ดาวก็อดคิดไม่ได้ว่าน้องสาวเธอก็น่ารักเหมือนกัน

ช่วงปีใหม่พินซื้อแผ่นซีดีแอนิเมชันเรื่องใหม่ เด็กทั้งสามจึง
ตกลงว่าจะเปิดดูด้วยกัน นับดาวพยายามเปิดคอมพิวเตอร์อยู่นานแต่ก็
ไม่สำเร็จ แม่บอกว่าจากสภาพเครื่องและการใช้งานของพวกเขาแล้ว
สามารถใช้งานได้เกือบปีก็ถือว่าปาฏิหาริย์แล้ว นับดาวคิดว่าแม่คงดีใจ
ไม่น้อยที่ไม่ต้องคอยห้ามไม่ให้สองพี่น้องทะเลาะกันเรื่องเล่น
คอมพิวเตอร์และไม่ต้องกังวลว่าลูกสาวเธอจะติดจอเกินไปจนเกิดปัญหา

แต่ถึงจะไม่มีคอมพิวเตอร์ ในที่สุดนับดาวก็มีโทรศัพท์มือถือ
เป็นของตัวเอง หลังจบชั้นประถมศึกษาปีที่หก นับดาวสอบติดโรงเรียน
มัธยมประจำอำเภอด้วยคะแนนที่สูงเป็นอันดับสี่ พ่อจึงซื้อโทรศัพท์มือถือ
ให้เป็นรางวัล แต่เพราะที่บ้านไม่มีสัญญาณอินเทอร์เน็ต นอกจากใช้โทร
หาพ่อแล้ว โทรศัพท์มือถือเครื่องนี้จึงไม่ค่อยมีประโยชน์อะไรนัก เวลา
ออกไปข้างนอกนับดาวจึงไหลดเกมเล่นเกมที่ไม่ต้องใช้อินเทอร์เน็ตติด
เครื่องไว้เล่นแก้เบื่อ

ตอนนี้เป็นเวลาปิดภาคเรียนอีกไม่นานนับดาวก็จะขึ้นมัธยมศึกษาปีที่สามแล้ว ช่วงปิดเทอมเธออยู่บ้านแทบตลอดเวลา มีเพียงทิวากับลูกพี่ลูกน้องเป็นเพื่อนเล่นซึ่งตอนนี้พวกเธอไม่ค่อยสนิทกันเหมือนเมื่อก่อนแล้วจึงไม่ค่อยได้ออกไปพบปะกันบ่อยนัก ยายน้อยเคยพูดว่าสนามหญ้าคงเหงาเพราะไม่มีเด็ก ๆ ไปวิ่งเล่นกันเจี๊ยวจ๊าวแล้ว

นับดาวได้แต่ยิ้มเข้ากับคำพูดของยาย นับดาวใช้ช่วงเวลาคงปิดเทอมไปกับการเล่นเกมมือถือและดูรายการโทรทัศน์ เธอจะเก็บเงินค่าขนมเพื่อเติมอินเทอร์เน็ตอาทิตย์ละสองครั้งเพื่อคุยกับเพื่อน ๆ และโหลดอนิเมะที่ชอบเก็บไว้ดู

ในระหว่างที่ไม่มีอะไรทำการอ่านหนังสือจึงเป็นตัวเลือกที่ดี นับดาวหยิบวรรณกรรมเยาวชนชื่อดังอย่างเพอร์ซี แจ็กสันขึ้นมาพิจารณาและเก็บเข้าที่ เพราะเธออ่านเล่มแรกซ้ำเกือบสิบรอบแล้วและยังไม่อยากอ่านซ้ำอีกตอนนี้ อาทิตย์หน้าพ่อจะกลับบ้าน นับดาวคิดว่าเธอจะ

ลองอ่านขอพ่อให้ซื้อเล่มต่อให้ ในขณะที่นับดาวกำลังเลือกหนังสือแม่ก็ ตะโกนเรียกให้เธอไปกินข้าว

หลังกินข้าวเที่ยงเสร็จแม่ขอให้นับดาวกับทิวาช่วยทำความสะอาดบ้าน แม่บอกว่าหลังจากที่งานบ้านเสร็จแล้วจะพาเข้าเมืองและแวะกินหมูกระทะกันเป็นมื้อเย็น ทิวาให้ร้องอย่างดีใจ หลังจากแบ่งหน้าที่กันเสร็จ ทั้งคู่ก็ลงมือทำหน้าที่อย่างแข็งขัน นับดาวใจลอยไปแอร์เย็นฉ่ำในห้างสรรพสินค้าและอาหารมื้อเย็น

นับดาวไม่ค่อยได้เข้าเมืองบ่อยนัก เพราะแม่ไม่ชอบขับรถนาน ๆ ทั้งยังไม่ค่อยมีเวลา ดังนั้นหากไม่มีเหตุจำเป็นหรือไม่ใช่ช่วงที่พ่อกลับบ้านแม้ว่าเพื่อนนับดาวจะเคยชวนเธอไปเที่ยวเล่นในเมืองด้วยกันหลายครั้ง แต่แม่ไม่อนุญาตด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัย

‘ซั่มมอเตอร์ไซค์ไปมันอันตราย แล้วเราก็เด็กกันอยู่เกิดล้มขึ้นมาจะทำยังไง อันตรายเกินไป แม่ไม่อนุญาต’ นับดาวหน้าบึ้งเดินบึ้งปึงกลับเข้าห้อง ส่งข้อความหาเพื่อนระบายความในใจ

ตอนนี้เธอกำลังขึ้นมัธยมสามแล้ว แต่แม่ยังทำเหมือนเธอเป็นเด็ก ๆ นับดาวแทบไม่ได้ออกไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนเลยเพราะแม่ไม่อนุญาต

“แม่ หนูไปเล่นกับพิณนะคะ” ทิวาตะโกนบอกแม่ที่กำลังอยู่ในครัว เธอทำความสะอาดเสร็จก่อน จึงขอออกไปเล่นข้างนอกกับเพื่อนที่อยู่ใกล้บ้านเพื่อรอเวลา เมื่อแม่ตอบตกลงทิวาจึงหันมาชวนพี่สาว

“พี่ดาวไปด้วยกันไหม”

“ไม่ละ พี่ยังเก็บชิ้นไม่เสร็จ ว่างไปเลย” นับดาวไม่ได้หันกลับไปมองน้องสาว เธอชูไม้ขนไก่โบกไปมาเชิงปฏิเสธ ทิวาไม่ได้เข้าที่

นับดาววางรูปคู่ของพ่อกับแม่ลงในองศาที่คิดว่าดูดีที่สุด เธอเป็นคนถ่ายรูปนี้เองกับมือตอนที่ไปเที่ยวเมื่อกลางเดือนที่ผ่านมา นับดาวใช้ไม้ขนไก่บัดเบา ๆ อีกครั้ง เธอยืนมองดูผลงานของตัวเองอย่างพึงพอใจ

ในที่สุดการทำความสะอาดของเธอก็เสร็จสิ้น นับดาวอุปรกรณ์ทำความสะอาดเก็บเข้าที่เดิม แล้วทิ้งตัวลงบนโซฟา หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา

เล่นเรื่อยเปื่อย เพื่อนในกลุ่มส่งรูปที่รวมตัวไปเที่ยวด้วยกันมาอวด
นับดาวพิมพ์ในใจนึกเสียดายที่ไม่ได้ไปด้วย

นับดาวปลอบใจตัวเองว่าเดี๋ยวอาทิตย์หน้าเธอก็จะได้ไปเที่ยว
กับครอบครัวแล้ว เธอได้ไปเที่ยวกับที่บ้านบ่อย ๆ และคงจะเป็นแบบนี้ไป
อีกนานแต่เธอเจอกับเพื่อนแค้ในโรงเรียนเท่านั้น อีกไม่นานเธอกับเพื่อน
ก็จะต้องแยกย้ายกันไปเรียนมัธยมปลาย นับดาวข้อความแสร้งตัดพ้อส่ง
ให้เพื่อนและหัวเราะคิกคัก

ทันใดนั้นนับดาวก็ได้ยินเสียงจานแตกดังมาจากในครัว
แต่ไม่มีเสียงแม่ เธอยันตัวลุกขึ้นและเงี่ยหูฟัง นับดาวรับรู้ได้ถึง
ความผิดปกติ เธอรู้สึกใจคอไม่ดีจึงตะโกนเรียกแม่ แต่ไม่มีเสียงตอบ นับ
ดาวจึงรีบวิ่งเข้าไปที่ครัวเพราะกลัวเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับแม่

อดีตใจเดียวเด็กสาวก็มาถึงจุดหมาย เธอรู้สึกโล่งอกที่แม่ได้ไม่
เป็นอะไร แต่แม่ไม่ได้สนใจจานที่แตกอยู่บนพื้นแม่แต่น้อย มือข้างหนึ่งถือ
โทรศัพท์มือถือเอาไว้แนบหู มืออีกข้างก็ตั้งลงข้างตัวอย่างคนหมดแรง นับ
ดาวรู้สึกใจคอไม่ดี เธอเรียกแม่อีกครั้ง

“แม่ เกิดอะไรขึ้นคะ แม่เป็นอะไร” แม่ค่อย ๆ หันหน้ามาหาเธอ ดวงตาของแม่มีน้ำตาคลอ

“ดาว นับดาวลูก” เสียงของแม่สั้นเครือ แม่เผลอเข้ากอดเธอนับดาวทำตัวไม่ถูก เธอไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ชาวร้ายมากมายผุดขึ้นมาในหัวของเธออัตโนมัติ แต่ก่อนที่เธอจะได้เอ่ยปากถาม แม่ก็ปล่อยนับดาวออกจากอ้อมแขน

“ดาว พ่อเสียแล้ว” คำพูดเพียงสามคำทำให้นับดาวรู้สึกเหมือนโดนฟ้าผ่า เธอตัวชาวาบ นับดาวคิดว่าตัวเองอาจจะหูผาด แต่ใบหน้าอาบน้ำตาของแม่เป็นเครื่องยืนยันว่าเธอได้ยินไม่ผิด เร็วแรงที่มีหายไปจนหมด นับดาวกรี๊ดร้องและทรุดลงกับพื้น น้ำตาไหลไม่ขาดสาย แม่กอดนับดาวเอาไว้ แม่สะอื้นจนตัวโยน ผ่านไปสักพักแม่ก็ประคองนับดาวไปนั่งที่โซฟา น้ำบัวเดินเร็ว ๆ เข้ามาในบ้านพร้อมทิวาที่กำลังทำหน้าเหลือหลา แม่เดินเข้าไปกอดทิวา

“วา ฟังแม่ดี ๆ นะลูก” แม่กลืนสะอื้นและพูดทุกคำซ้ำ ๆ

“พ่อเสียแล้ว” จากสีหน้างุนงงแปรเปลี่ยนเป็นร้องไห้โย

น้ำบัวนั่งลงข้างนับดาว เด็กหญิงกอดผู้เป็นน้ำไว้แน่น
น้ำบัวลูบหลังเธอเบา ๆ เป็นการปลอบ น้ำเองก็มีน้ำตาคลอ

ทุกอย่างกะทันหันเกินกว่าที่ครอบครัวของเธอจะตั้งรับทัน
นับดาวเคยจินตนาการถึงชีวิตที่ไม่มีครอบครัวนับครั้งไม่ถ้วนก่อนนอน
หลับไปทั้งน้ำตา เธอเคยฟังนิทาน เคยอ่านหนังสือ เคยดูละครที่มีตัว
ละครเสียชีวิต เคยได้ยินข่าวการจากไปของคนนั้นคนนี่มาบ้าง เธอเคย
ผ่านงานศพของคุณคุณตาคุณยายมาแล้ว แต่การสูญเสียในครั้งนั้นเธอ
อายุได้เพียงสองสามขวบเท่านั้น เธอจำอะไรเกี่ยวกับช่วงเวลานั้นไม่ได้
เลย นี่จึงเป็นการสูญเสียคนในครอบครัวครั้งแรกตั้งแต่เธอจำความได้

ภาพที่เคยจินตนาการเทียบกับความจริงไม่ได้เลยสักนิด นับ
ดาวเพิ่งเข้าใจคำว่า ใจสลายเป็นครั้งแรก เธอรู้สึกเหมือนโลกถล่มแผ่นดิน
ทลาย ความตายโฉบเอาพ่อของเธอไปอย่างรวดเร็วจนตั้งตัวไม่ทัน
ไม่มีคำร่ำลาครั้งสุดท้าย ไม่มีสัญญาณเดือนล่องหน้า มีเพียงร่างไร้
วิญญาณของพ่อนอนอยู่อย่างโดดเดี่ยวห่างไกลจากครอบครัวหลายร้อย
กิโลเมตร

นับดาวนั่งร้องไห้อยู่ในอ้อมกอดของผู้เป็นน้ำ ในขณะที่ทิวา นั่ง
สะอื้นอยู่บนตักของแม่ ญาติ ๆ คนสนิทที่อยู่ใกล้เคียงที่ได้ข่าวรีบมา
ที่บ้าน ถามว่าที่ชาวที่ด้รับมาไม่จริงใช่ไหม แต่ทำแค่ร้องไห้และตอบไป
ว่าพ่อตายแล้ว ร้องไห้ดังระงมหลายชั่วโมง ความโศกเศร้าปกคลุมทั่ว
บ้าน

“ทิวาอยู่กับน้ำบัวก่อนนะลูก” แม่ส่งทิวาให้ผู้เป็นน้ำ หญิงวัย
กลางคนเข็ดน้ำตาออกจากหน้าลูกสาวคนเล็ก ทิวาเลิกร้องไห้แล้วแต่
ดวงตายังคงเบียดชุ่ม แม่หยุดร้องไห้ไปนานแล้วเหลือเพียงดวงตาที่เศร้า
สร้อยและตาที่บวมเป่ง น้ำบัวเอาช้อนไปแช่ตู้เย็นแล้วนำแจกให้พวกเธอ
ประคบดวงตาที่ปูดบวมเพราะผ่านการร้องไห้อย่างหนักเป็นเวลานาน
ญาติ ๆ ททยอกกลับบ้านไปหมดแล้ว ทุกคนกอดและตบหลังนับดาวกับ
ทิวาเบา ๆ พุดปลอบใจพวกเธอและแม่สองสามคำ จากนั้นก็บอกว่าพุงนี้
จะรีบมาช่วยงานแต่เช้า

นับดาวนั่งเหม่อลอย พอนึกถึงพ่อน้ำตาก็พาลจะไหลอีกรอบ
เมื่อวานพ่อเพิ่งโทรมาหาพวกเธอ เพิ่งบอกว่าก่อนสงกรานต์จะกลับบ้าน
ทั้งยังเลือกสถานที่เที่ยวไว้เรียบร้อยแล้ว แล้วพ่อจะตายได้ยังไง นับดาว
ภาวนาให้มันเป็นการเข้าใจผิด บ้านปกคลุมด้วยความเงิบ ไม่มีใครพูด
อะไร มีเพียงเสียงทิวาสะอื้นเป็นพัก ๆ และน้ำบัวคอยปลอบใจเป็นระยะ

แม่โทรแจ้งชาวเพื่อน ๆ และเขียนรายชื่อแขกที่ต้องเชิญมาร่วมงาน กว่า
จะรู้ตัวพระอาทิตย์ก็ลับขอบฟ้าไปแล้ว

“ไปล้างหน้าล้างตาแล้วมากินข้าวนะลูก พงษ์นี่มีอะไรต้องทำอีก
เยอะ” นับดาวและทิวาลูกขึ้นทำตามแม่บอก นับดาวมองภาพสะท้อน
ของตัวเองในกระจก ผมกระเซ่อกระเซิงดวงตาแดงช้ำบวมเป่งทิวาก็มี
สภาพไม่ต่างกัน

“เอาไปประคบไว้จะได้ไม่ปวดตา” นับดาวส่งช้อนแช่เย็นให้
น้องสาว ทิวารับไปถือไว้ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่ก็ปิดปากลง
และนั่งประคบตาเงียบ ๆ

น้ำบัวออกไปซื้อกับข้าวง่าย ๆ สองสามเมนูมาเป็นมือเย็น นับ
ดาวพยายามฝืนกินข้าวลงไป ในคอที่ผืดฝื่อน กินไปได้เพียงเล็กน้อยเธอก็
เทข้าวลงถังเศษอาหาร เพราะรู้สึกพะอืดพะอมเกินกว่าจะกลืนลง อาหาร
มือนั้นเป็นมืออาหารที่เสียบเสียบและจบลงอย่างรวดเร็ว ผู้ใหญ่พูดคุยกัน
เรื่องการจัดงานเล็กน้อยก่อนจะแยกย้ายกันเข้านอน

นับดาวพลิกตัวไปมาพยายามข่มตาหลับ แต่เมื่อนึกถึงพ่อ
น้ำตาที่แห้งเหือดไปแล้วก็รินขึ้นมาอีกครั้ง

“นอนไม่หลับเธอลูก” แม่ถามพลางขยับเข้ามาอดเธอเอาไว้

“อือ” นับดาวซุกหน้าลงกับอกมารดาพยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหล ทิวาหลับไปนานแล้ว เธอเป็นคนประเภทที่หัวถึงหมอนไม่นานก็หลับเหมือนกับพ่อไม่มีผิด เป็นคนที่น่าอิจฉาเสียจริง

“ร้องให้ไปเยอะเลย ข้าวก็กินไปนิดเดียว ร่างกายจะไม่ไหวเอานะ นอนนะตื่นมาจะได้มีแรง” แม่ลูบหัวเธอ

“หลับซะนะลูก พอตื่นขึ้นมา มันอาจจะแค้นร้าย” เสียงของแม่สั้นเครือ นับดาวรู้ว่าประโยคหลังแม่ไม่ได้บอกเธอแค่คนเดียว แม่กำลังปลอบใจตัวเอง ทุกคนอยากให้มันแค่ฝันร้าย นับดาวกอดแม่ตอบ พยายามนอนให้หลับอีกครั้ง

ภาพที่พร่ำมัวค่อย ๆ แจ่มชัดขึ้น ตอนนี้นับดาวนั่งอยู่บนโซฟาข้าง ๆ เธอคือทิวา ถัดไปเป็นพ่อที่กำลังสละวณอยู่กับการนับขนมในจานพลาสติก

“อันนี้ของดาว อันนี้ของวา ส่วนอันนี้ของพ่อ แบ่งแล้วห้ามแย่งกันนะ” พ่อแบ่งขนมออกเป็นสามส่วนเท่ากันและยื่นให้เธอ นับดาวรับมาอย่างงง ๆ เธอจำไว้ว่าพ่อตายแล้ว เรากำลังจะจัดงานศพให้พ่อ หรือนั่น

เป็นเพียงแค่ความฝัน นับดาวคิดอย่างดีใจ ที่แท้เธอก็ฝันร้ายนี้เอง นับดาวถอนหายใจอย่างโล่งอก เธอคิดว่าต้องจากพ่อไปตลอดกาลแล้วเสียอีก เธอหิบบนขาเข้าปากอย่างอารมณ์ดี

“อ้าว ทำไมมีแค่สามส่วน แล้วยของแม่อยู่ไหน” แม่เดินออกมาในครัว ชะโงกหน้าไปมองจานขนมแล้วทำหน้าบึ้งยกมือขึ้นกอดอก พ่อทำหน้าเลลอลลา รีบวิ่งไปหิบบมาเพิ่มและทำท่าขอโทษใหญ่โต แม่ค้อนพ่อวงใหญ่ เรียกเสียงหัวเราะได้เป็นอย่างดี ทั้งครอบครัวนั่งอยู่หน้าทีวีกำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน นี่แหละครอบครัวของเธอ ไม่มีใครเป็นอะไร ทั้งนั้นทุกคนยังอยู่ด้วยกัน

แต่ไม่นานภาพนั้นก็กลับค่อย ๆ เลือนรางไปทุกที ภาพแห่งความสุขเหลือเพียงสีดำสนิท เสียงพูดคุยโหวกเหวกของคนนับสิบปลุกนับดาวขึ้นจากฝัน เธอลืมตามองไปที่เพดานอย่างเหม่อลอย รอยยิ้มบนหน้าค่อย ๆ หายไป น้ำตาเริ่มขึ้นมาอีกครั้ง พ่อตายแล้ว นับดาวย้ำกับตัวเองในใจ เมื่อครู่เป็นแค่ความฝันเท่านั้น ตอนนี้พ่อไม่ได้อยู่กับเธออีกต่อไปแล้ว เสียงเคาะประตูดังขึ้น นับดาวปาดน้ำตาออก

“ดาว วาดินหรือยังลูก” แม่แหม่ประตูเข้ามาถาม

“ตื่นแล้วค่ะ” นั้บดาวขานตอบ พยายามคุมเสียงไม่ให้สั้น

“ตื่นแล้วก็ลุกไปล้างหน้าอาบน้ำแล้วเก็บบ้านให้แม่หน่อย แล้วก็ช่วยเปิดตู้คั่นดูพวกที่นอนไว้ให้แม่ด้วยนะเพื่อมีคนนอนค้าง แล้วพรุ่งนี้ตอนบ่าย ๆ ปู่กับย่าจะมา เตรียมแยกไว้ให้ด้วยนะลูก”

นั้บดาวพยักอย่างเข้าใจ เธอกำลังจะปลุกน้องสาว แต่เมื่อหันก็พบว่าทิวาตื่นแล้ว ทิวาพยักหน้าอย่างเข้าใจ

พวกเขาไม่ได้พูดอะไรกันสักคำ นั้บดาวปล่อยให้ห้องสาวเปิดตู้รี้อหาเครื่องนอน ส่วนเธอรีบอาบน้ำชำระร่างกาย และออกไปเก็บกวาดบ้านตามแม่สั่ง

ตอนนี้ญาติ ๆ เกือบสิบคนกำลังช่วยกันเตรียมงาน เมื่อเห็นนั้บดาวหลายคนก็เข้ามาปลอบใจ นั้บดาวได้แต่ยิ้มรับ บรรยากาศค่อนข้างวุ่นวายทุกคนจึงไม่ได้มีเวลามาคุยเล่นกันมากนัก เนื่องจากทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน การเตรียมงานจึงมีเวลาจำกัด

นั้บดาวพยายามช่วยงานเท่าที่จะช่วยได้ อีกอย่างการทำงานก็ช่วยให้ เธอลืมความเศร้าในใจไปได้บ้าง แม่ก็คงจะคิดแบบนี้เหมือนกันหรือเปล่านะ เพราะนั้บดาวเห็นแม่วิ่งวุ่นหัวหมุนไปโน่นมานี่ไม่หยุดพัก

“ยังหนุ่มอยู่แท้ ๆ ลูกก็กำลังโต น่าสงสารนะ”

“คนดีนี่อายุสั้นจริง ๆ ที่พวกสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านไป
ทั่วไม่ยกเห็นว่าเป็นอะไร”

“เพิ่งเห็นกันไปหยก ๆ มาตายจากกันไปได้อย่างไร”

“คิดซะว่าเขาหมดเวรหมดกรรม ไปสบายแล้ว คนอยู่ก็สู้ต่อไป
นะ”

ประโยคทำนองนี้ลอยเข้าหูนับดาวนับครั้งไม่ถ้วน น้ำบัวพูดกับ
นับดาวบ่อย ๆ ว่า ‘อยู่ให้เขารัก จากให้เขาเสียตาย ตายให้เขาคิดถึง’ นับ
ดาวสงสัยว่าพ่อของเธอเข้าตำรานี้หรือยัง

“วันนี้เดี๋ยวตอนเย็น ๆ พ่อก็คงถึง” แม่บอกนับดาวด้วยสีหน้า
หม่นหมอง ประมาทห้าโมงเย็น นับดาวนั่งอยู่หลังบ้านกับน้ำบัว เธอได้
ยินเสียงประทัดดังมาจากปากซอยเป็นสัญญาณว่าตอนนี้พ่อของเธอ
มาถึงแล้ว หัวใจของนับดาวหล่นวูบ เธอบีบมือน้ำบัวแน่นพยายามกลั้น
น้ำตาเอาไว้ ญาติผู้ชายที่นับดาวไม่เห็นว่าเป็นใครพาพ่อเข้ามาในบ้าน
นับดาวเห็นหน้าพ่อเพียงแวบเดียว พ่อเหมือนคนนอนหลับเท่านั้น

หลังจากนั้นเธอก็ไม่รู้ว่าข้างในเกิดอะไรขึ้น นับดาวถูกกันออกมาเพราะเธอปล่อยไฮอีกครึ่งหลังจากหยุดร้องให้ไปนาน

“หยุดร้องนะลูกนะ พอแล้ว เราต้องเข้มแข็งไว้นะ เดี่ยวพ่อเขาจะเป็นห่วงเอา” น้ำบัวพูด แต่น้ำก็กำลังร้องไห้อยู่เหมือนกัน นับดาวได้ยินพวกผู้ใหญ่คุยกันว่าหมอบอกว่าพ่อไม่ได้จากไปอย่างธรรมดา พ่อแค่หลับไปเฉย ๆ คนที่เห็นพ่อก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าพ่อเหมือนคนนอนหลับจริง ๆ

นับดาวก็อยากให้พ่อแค่นอนหลับไปเหมือนกัน ไม่ใช่หลับอย่างไม่มีวันตื่นขึ้นมาเช่นนี้ เธออยากให้พ่อลืมตาขึ้นมาพูดคุยกันเหมือนเดิม อยากให้พ่อกลับมาหายใจอีกครั้ง อยากให้พ่อลุกขึ้นมาถามว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้น จากนั้นก็เล่นมุกแบก ๆ แล้วขำอยู่คนเดียวจนแม่มองค้อน

นับดาวไม่ร้องไห้อีกเลยตั้งแต่วันที่พ่อกลับมา เธอบอกตัวเองว่าเธอจะต้องเข้มแข็งเข้าไว้ พ่อจะได้ไปสบาย แม่จะได้ไม่เป็นห่วง เพราะตอนนี้แม่คงมีเรื่องให้คิดเยอะมากพอแล้ว เธอไม่อยากให้แม่ต้องมากังวลเรื่องของเธอเพิ่ม

นับดาวยกส้ารับข้าวไปวางหน้าโลง แม่จุดธูปหนึ่งดอกปักลงไป
ในข้าวแล้วเคาะโลงเบา ๆ เรียกพ่อให้มากินข้าว กับข้าวทั้งหมดมีแต่ของ
ที่พ่อชอบทั้งนั้น แต่ตอนนี้พ่อกินไม่ได้แล้วพ่อไม่สามารถลุกขึ้นมากินได้
แล้ว

ตอนนี้ชีวิตอยู่พวกเธอได้กินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากันทั้ง
ครอบครัวเดือนละแค่ไม่กี่วันเท่านั้นและนับจากนี้ไปจะไม่มีอีกแล้ว

‘นี่ละนะ เขาถึงบอกว่ามีโอกาสนี้ให้ใช้เวลาด้วยกัน อย่ารอให้ถึง
วันเคาะโลงเรียกกินข้าว’

นับดาวได้ยินแม่พูดกับน้ำบัว ตอนนี้แม่ไม่ได้ร้องให้แล้ว เหลือ
แค่สีหน้าหม่นหมองกับแววตาโศกเศร้า แม่ดูตัวเล็กลงกว่าที่นับดาวจำ
แม่ทำเหมือนทุกอย่างปกติดี กอดปลอบยาที่ร้องไห้จนทรุดลงกับพื้น

นับดาวเห็นแม่น้ำตาคลอ แต่แม่ไม่ร้องให้อีกแล้ว ตอนได้รับคำ
ปลอบใจ แม่พยักหน้าและยิ้มรับ แต่รอยยิ้มนั้นไปไม่ถึงดวงตา นับดาว
เห็นว่าแม่แทบไม่แตะข้าวเลย แม่ช่วยงานตั้งแต่ นับดาวลืมตาตื่น
จนกระทั่งเธอเข้านอนแม่ก็ยังไม่พัก

นับดาวพยายามกินข้าวให้หมดจานทุกมื้อและบังคับให้น้องสาวกินด้วยกัน แม้ว่าเธอแทบจะรับรสชาติอะไรไม่ได้เลย นับดาวพยายามทำให้คนอื่นและตัวเธอไม่เศร้าจนเกินไป

เธอบอกกับตัวเองว่าจะต้องไม่ร้องไห้ พ่อเป็นอารมณ์ดีและพยายามทำให้พวกเธอหัวเราะเสมอ ดังนั้นพ่อคงจะเป็นห่วงหาก นับดาวเอาแต่ร้องไห้ แม่เองก็มีเรื่องให้คิดมากมาย เธอไม่อยากให้แม่เป็นห่วง

“นั่นแหละลูกสาวสองคน คนโน้นคนเล็ก ส่วนคนนี้นั้นนะ คนโตตั้งแต่มางานนะยังไม่เห็นร้องไห้สักแอะ”

“ใจแข็งทั้งคู่ทั้งเมีย ไม่ร้องกันสักคน”

นับดาวได้ยินใครสักคนพูดตอนที่เพื่อนของเธอมาหา นับดาวคุยเล่นและหัวเราะกับเพื่อนทุกคนอย่างร่าเริง นับดาวไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเขาพูดประชดหรือเปล่า แต่เธอไม่สนใจ นับดาวมองไปที่โลงที่ประดับด้วยไฟหลายสี เธอสนใจแค่พ่อที่อยู่นั่นจะวางใจว่าเธอสบายดี

เมื่อวันเผามาถึงนับดาวเธอไม่ได้ไปช่วยแม่ดูแลในงาน เพราะตามประเพณีเมื่อจะเผาศพไปวัดเพื่อเผาก็จะมีการจุดประทัดซึ่งเป็นการเผาศพ

ขึ้นรถและเดินเท้ากันไปถึงวัด ลูกหลานจะต้องบวชจุง หากเป็นผู้ชายจะ
ให้บวช ส่วนผู้หญิงจะให้บวชหม่อมขาว

นับดาวเป็นลูกสาวคนโตเธอจึงต้องบวชหม่อมขาว ญาติยกโลง
ของพ่อขึ้นรถ พระจะเดินนำหน้าถือสายสิญจน์ที่ยังไปผูกโลง คนที่บวช
จุงจะถือสายสิญจน์ตามพระไป ญาติคนอื่น ๆ จะเดินถัดไปจากนั้น จิตใจ
ของนับดาวล่องลอยไปตั้งแต่ได้ยินเพลงธรณีกันแสง เธอเดินอย่าง
ล่องลอย นิ่งฟังพระสวดในศาลาหนึ่ง ๆ

นับดาวนึกถึงบทสนทนาเมื่อนานมาแล้ว บางครั้งพ่อจะพูดได้
หลังเวลามีคนขับรถปาดหน้าว่า 'รีบไปเป็นคนดีสี่โมงเย็นหรือยัง' แม่ส่ง
เสียงปราม นับดาวถามอย่างสงสัยว่าคืออะไร

*'เวลาเสียชีวิต เขาจะมีการอ่านประวัติค่ะ ว่าผู้ตายเป็นใคร
เคยทำอะไรมาบ้าง แล้วค่อยเผาค่ะ'* พ่ออธิบาย

'แล้วถ้าเป็นคนไม่ดีล่ะค่ะ' ทิวถามต่อ

'ก็จะได้เป็นคนดีสี่โมงเย็นนั่นแหละค่ะ' พ่อพูดซ้ำ ๆ

‘หมายถึงยังไงเขาก็จะหาเรื่องดี ๆ มาพูดให้ได้อยู่จ๊ะ เอาละ เลิกพูดเรื่องนี้กันได้แล้ว แล้วอย่าให้ได้ยินว่าพูดแบบนี้อีกนะ’ แม่พูด

‘ครับ ๆ ไม่พูดแล้ว’ พ่อทำหน้าที่เหมือนสำนักผัด

‘แต่พ่ออยากเป็นเศรษฐีสี่สี่โม่งเย็นนะ’ พ่อพูดเสียงเบา

‘คืออะไรอีกคะ’

‘เวลาประกาศผลล็อตเตอรี่’ พ่อเฉลย แม่มองค้อนพ่อวงใหญ่ บ่นสองสามคำ

‘ก็เมื่อฟลุคถูกขึ้นมาจะได้พาดดาวกับวาไปญี่ปุ่นสักที’ พ่อรีบแก้ ตัว

‘สารุหนัก ๆ ให้ได้เป็นจริง ๆ แล้วกันนะคะ’ แม่พูดด้วยน้ำเสียง ประชดเรียกเสียงหัวเราะจากลูก ๆ ได้เป็นอย่างดี

แต่ยังไม่ทันเป็นเศรษฐีก็ได้เป็นคนตีสี่โม่งเย็นเสียแล้ว นับดาวไม่ รู้ว่าเขาพูดถึงพ่อว่าอย่างไรบ้าง นับดาวไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

จนกระทั่งเสียงประทัดดังขึ้นอีกครั้งเรียกสตินับดาวให้กลับมา เธอไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเธอมายืนอยู่หน้าศาลาตั้งแต่เมื่อไหร่

น้ำบัวกอดเธอเอาไว้แน่น พุดกับเธอว่าตอนนี้พ่อไปด้วยดีแล้วนะลูก ควันสีดาโขมกลอยขึ้นปกคลุมท้องฟ้า รวมถึงหัวใจของนับดาวด้วย นับดาวมองควันบนฟ้าค่อย ๆ จางหายไป แต่ความรู้สึกที่อยู่ในใจนับดาวกลับยังอยู่ เธอยืนมองเมรุด้วยสติเลือนลอย น้ำตาเหมือนจะไหลก็ไม่ไหล นับดาวจำช่วงเวลาหลังจากนั้นไม่ค่อยได้รู้ตัวอีกที่เธอก็ถึงบ้าน

วันรุ่งขึ้นแม่ก็บอกนับดาวเตรียมตัวไปเก็บอัฐิของพ่อ นับดาวใช้ไม้เขี่ยกองเถ้าตรงหน้า พ่อเป็นคนหัวม ส่วนสูงอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานชายไทย กระดูกเพียงไม่กี่ชิ้นตรงหน้าเธอตอนนี้คือพ่อของเธอจริง ๆ หรือทุกคนเริ่มเก็บงานกันแล้ว นับดาวเดินไปช่วยด้วยใจโหวง ๆ กระทั่งตึกตอกตอนนี้ไม่มีใครอยู่แล้วที่บ้าน เหลือเพียงเธอ แม่ ทิวา และน้ำบัวที่มานอนเป็นเพื่อน

นับดาวโตมากับเรื่องเล่าผีสางมากมาย อีกทั้งรอบ ๆ บ้านของเธอในยามค่ำคืนยังเสริมให้บรรยากาศดูวังเวงเป็นอย่างดีทำให้นับกลัวผีมาตลอดชีวิต แต่นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นับดาวอยากเจอผี

ในวันงานนับดาวได้ยินแม่ครัวกับญาติ ๆ บางคนบอกว่าเห็น
พ่ออยู่ตรงนั้นบ้าง อยู่ส่วนนี้ของบ้านบ้าง

‘เมื่อเข้าตอนเกือบตีสามผมเตรียมจะพาแม่ครัวไปซื้อของ เห็น
คนนั่งอยู่ตรงลานแล้ว ผมก็มองตั้งนานว่าคนเมาที่ไหนหรือเปล่า กำลังจะ
ตะโกนถาม เขาก็เงยหน้าขึ้นมาพอดี แล้วพอเงยหน้าขึ้นมาเห็น
มันน้ำซัด ๆ เลย ยิ้มให้กันด้วย ผมเกือบวิ่ง แต่กระพริบตาอีกทีก็หายไป
แล้ว’ พี่เดี่ยวลูกพี่ลูกน้องเธอเล่าอย่างออกรส

‘วันก่อนโชคโทรมาเล่าว่าไอ้ตัวเล็กก็นั่งหัวเราะอยู่คนเดียว พอ
ถามว่าทำอะไรอยู่กับบอกว่าลุง ๆ แล้วชี้ไปที่กำแพงเปล่า ๆ’ น้าภาน้องสาว
ของพ่อเล่าถึงหลานชายวัยหนึ่งขวบของเธอที่อยู่กรุงเทพฯ ที่พักอยู่ใกล้ ๆ
กับพ่อ

ยังมีแม่ครัวและคนที่ตั้งวงสังคีตสรรค์กันตอนกลางคืน
อีกหลายคน บอกว่าเจอพ่อบ้านเปี่ยนอยู่ที่บ้าน นับดาวนั่งฟังเงียบ ๆ
น้ำบับบอกว่าจิตปรุงแต่ง

นับดาวได้แต่คิดในใจว่าทำไมพ่อถึงไม่มาหาเธอบ้าง แม้แต่ในฝันเธอยังฝันแทบนับครั้งได้ เธออยากเจอพ่อ นับดาวอยากได้บอกกล่าวสักได้เห็นหน้าอีกครั้งก็ยิ่งดี

หลังจากเก็บกระดูกของพ่อทุกคนแยกย้ายกันเข้านอนแล้ว กลางดึกคืนนั้นนับดาวเตรียมตัวจะเข้านอนจึงลุกไปเข้าห้องน้ำ ขากลับหมาหอนรับกันดังโหยหวนทั้งซอย

นับดาวคิดว่าพ่ออาจจะกลับบ้าน แต่เธอไม่มีสัมผัสพิเศษอะไรเกิดมาทั้งชีวิตไม่เคยเจอสิ่งลึกลับแม้แต่ครั้งเดียว นับดาวจึงกลั่นใจมองลอดใต้หว่างขาดด้วยความหวังว่าจะเจอพ่อยืนอยู่ แต่เธอก็พบแต่ความว่างเปล่า นับดาวเดินกลับห้องด้วยความผิดหวังเล็ก ๆ ได้แต่ฆ่าตัวเองที่คิดเชื้ออะไรแปลก ๆ นับดาวไม่กล้าทดลองอะไรไปมากกว่านั้นเพราะกลัวว่าอะไรที่เห็นจะไม่ใช่พ่อ แต่นับจากวันนั้นนับดาวก็ไม่ได้กลัวผีขึ้นสมองอีกแล้ว

นับดาวนอนลืมนตาโพลง เธอเคยได้ยินมาว่างานศพถูกจัดขึ้นเพื่อปลอบใจคนที่ยังมีชีวิตอยู่ เธอคิดว่าคงจะจริง เพราะเกือบหนึ่ง

อาทิตย์ที่ผ่านมานับดาววิ่งวนทั้งวัน ไม่ทันได้มีเวลาโศกเศร้า พอหัวถึงหมอนเธอก็หลับไปเลยโดยไม่ฝัน และรีบตื่นขึ้นมาเพื่อช่วยงานแต่เช้า แหกมาน้ำหลายตาแฉะเวียนมาไม่ขาดสาย ทั้งคนที่เธอรู้จักและไม่รู้จัก เกือบตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงมีเสียงคนพูดคุย มีคนเดินไปเดินมาอยู่ตลอดเวลา

เมื่อจบงานศพ บ้านก็กลับมาเงียบเหงาอีกครั้ง ไม่มีเสียงผู้คนพูดคุยเจี๊ยวจ๊าว ไม่มีเสียงพระสวด ไม่มีเสียงถ้วยชามกระทบกัน ไม่มีใครเรียกให้เธอไปช่วยงานและไม่มีเพื่อนนอนอยู่ตรงกลางบ้านอีกแล้ว นับดาวรู้สึกเคืองคว้างอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

เธอรู้สึกว่าในอวกว่างเปล่า ก่อนหน้านี้เธอคิดว่าตัวเองทำใจได้แล้ว แต่ความจริงแล้วนับดาวยังทำใจไม่ได้ เธอแค่หลอกตัวเองเท่านั้น ตอนที่โศกของพ่อยังอยู่ นับดาวแอบหวังล้ม ๆ แล้ง ๆ ว่าพ่ออาจจะแค่หลับไปเหมือนที่ทุกคนบอก ตอนที่ผู้ใหญ่เอาศพของพ่อลงโลง เธอก็ไม่เห็น นับดาวเคยเห็นข่าวคนตายแล้วฟื้นมาบ้าง นับดาวจึงมักจะเงี่ยหูฟังเพื่อได้ยินเสียงพ่อเรียก เสียงเคาะโลงบอกให้พาออกไป แต่จนแล้วจนรอดผ่านไปหลายวัน ทุกอย่างในโลงก็ยังเงียบสนิท

จนถึงวันนี้เธอไม่เหลือความหวังอะไรแล้ว แม้แต่โลงบรรจุร่างไร้
วิญญาณของพ่อที่เคยตั้งอยู่ตรงนี้ก็ไม่มีอีกแล้ว นับดาวอันสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทุกวันขอให้เกิดปาฏิหาริย์อะไรสักอย่างขึ้น

แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไหนช่วยเธอได้
ไม่มีปาฏิหาริย์ใด ๆ เกิดขึ้น แม้แต่ในความฝันพ่อยังไม่เคยปรากฏตัวสัก
ครั้ง หลังจบงานทั้งแม่ ทั้งทิวา ทั้งน้ำบัวไม่มีใครร้องไห้แล้ว นับดาวจึง
แอบร้องไห้ในห้องน้ำคนเดียวทุกครั้งที่คิดถึงพ่อเพราะเธอไม่อยากให้ทุก
คนเป็นห่วง

หลังจากที่พ่อเสียทุกอย่างในบ้านยังคงเหมือนเดิม หากจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงก็คงเป็นรูปของพ่อในกรอบสีทองที่เขียนวันเกิดและวันตายวางอยู่บนตู้เก็บของเพิ่มขึ้นมา แม่เลือกที่จะเก็บอัฐิของพ่อไว้ที่วัดข้างกันกับอัฐิของตาทั้งยาย แม่ตื่นแต่เช้าไปตักบาตรวันทุกวัน นับดาวกับทิวาก์ตามไปด้วย

บรรยายกาศในบ้านดีขึ้นเล็กน้อย เพราะน้ำบัวและแม่พยายามหากิจกรรมต่าง ๆ มาให้สองพี่น้องทำ แม่ลากนับดาวและทิวาก์ที่นอนซึ่งซึ่มอยู่ออกไปซื้อต้นไม้ ดอกไม้มาปลูกเพิ่ม แม่บอกว่าบ้านจะได้สดชื่นขึ้น แม่หาเมนูอาหารแปลก ๆ ใหม่ ๆ มาให้พวกเธอช่วยทำ ถึงแม้บางครั้งนับดาวจะไม่อยากทำแต่เธอยอมรับว่ามันช่วยบรรเทาความเศร้าในใจของเธอได้บ้าง

“เงินแค่นี้ไม่พอใช้หรอก ไหนจะค่าใช้จ่ายในบ้าน ไหนจะค่ากินค่าอยู่อีก ปีหน้าทิวาก์เข้ามาตอน นับดาวก็ขึ้นมอปลายแล้ว ดาวเคยบอก

ว่าอยากจะเข้าไปเรียนในเมือง เด็ก ๆ นะโตเร็วจะตาย อีกเดี๋ยวก็ขึ้น
มหาลัย แล้วถ้าเกิดลูกอยากเข้าไปเรียนในกรุงเทพจะทำยังไง ยังไม่รวม
เผื่อกรณีฉุกเฉินอีก” นั้บดาวชะงักผีเท้า บทสนทนาของแม่กับน้ำบัวใน
ห้องครัวทำให้นั้บดาวตื่นเต็มตา

“แล้วที่คุยกับลูกหรือยัง” น้ำบัวพูดเสียงเครียด

“ยังเลย” แม่ตอบ แม่ยังไม่พูดอะไรต่อ น้ำบัวก็สังเกตเห็น
นั้บดาวเสียวก่อน

“อ้าว ดาวตื่นหรือลูก ผันดีไหมเมื่อคืน” น้ำบัวทัก

“หิวหรือยัง ไปล้างตาหน้ามากินข้าวเร็วลูก” แม่บอก

นั้บดาวทำตามที่แม่บอกและนั่งกินข้าวเช้าเงิบ ๆ ฟังแม่กับน้ำ
คุยสัพเพเหระกัน เธอรู้ว่าแม่จะพูดเรื่องที่คุณกับน้ำบัวเมื่อสักครู่กับเธอ
หรือเปล่า แต่แม่ก็ไม่ได้พูดอะไรเลย

หลังจบบื้ออาหารนำบัวกับแม่ไปที่สวน ทิวาหายไปไหนไม่รู้ นับดาวคิดว่าน้องสาวคงออกไปหาลูกพี่น้องคนสนิทอย่างพิน นับดาวเดินไปที่ตู้หนังสือเพื่อหาอะไรอ่านแก้เบื่อ ถึงจะเคยบอกว่าแม่เป็นคนชอบอ่านหนังสือ แต่ตั้งแต่ที่แม่เลิกอ่านนิทานก่อนให้เธอกับน้องสาวพิน นับดาวแทบไม่เห็นแม่อ่านอะไรเลยนอกจากสูตรอาหาร ฉลาดสินค้า โบรชัวร์โปรโมชั่น และข้อความจากพ่อซึ่งตอนนี้คงไม่มีข้อความใหม่ส่งมาให้แม่ได้อ่านอีกแล้ว

ขณะที่กำลังเลือกหนังสือสายตาของนับดาวก็สะดุดกับหนังสือเล่มหนึ่ง สภาพของหนังสือค่อนข้างเย็น หน้าปกเป็นรูปของเด็กผู้ชายยืนอยู่บนดาวดวงหนึ่ง เจ้าชายน้อย นับดาวจำได้ว่าตอนเด็กแม่มักจะอ่านให้ฟังก่อนนอนบ่อย ๆ แต่เมื่อโตขึ้นก็แยกห้องนอนกับแม่เธอไม่เคยได้ฟังแม่เล่านิทานอีกเลย

นับดาวเปิดหนังสือแต่จิตใจของเธอพุ่งชานเกินกว่าจะโฟกัสเรื่องราวในหนังสือ ตอนนั้นเธอแคว้งสี่กตี้นต้นกับการเดินทางของเจ้าชายน้อยเท่านั้น นับดาวเคยอ่านเองอีกรอบแต่เธอไม่เข้าใจหลาย ๆ อย่างในหนังสือ นับดาวจึงไม่เคยอ่านหนังสืออีกเลย นับดาวนึกถึงบทสนทนาที่เธอเคยคุยกับพ่อเมื่อนานมาแล้ว วันนั้นพ่อก็อ่านหนังสือเล่มนี้อยู่เหมือนกัน

‘พ่ออ่านอะไรอยู่’ น้าดาวนั่งลงข้างพ่อพลางชะโงกหน้าไปดูหนังสือที่พ่อกำลังอ่าน พ่อเปิดหนังสือและชูหนังสือเรื่อง เจ้าชายน้อยให้น้าดาวดู

‘ดาว อ่านไม่เห็นรู้เรื่องเลย’

‘ดาวอาจจะยังเด็ก’

‘หนูอยู่มอหนึ่งแล้วเถอะ’

‘อาจจะต้องรอให้โตกว่านี้อีก’

‘แก่เท่าพ่อนะเหรอกคะ’

‘ไม่ต้องขนาดนั้นเหรอก แล้วพ่อก็ยังไม่แก่สักหน่อย’ พ่อหัวเราะ

‘แม่เรานะชอบเล่มนี้จะตาย’ พ่อบอก มิน่าเมื่อก่อนแม่ถึงชอบอ่านให้ฟัง

‘แล้วพ่ออ่านแล้วเข้าใจว่าจะไรคะ’

‘พ่อก็อ่านไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน’

‘อ้าว’ นับดาวขมวดคิ้ว พ่อหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วพูดวรรค
ทองของหนังสือออกมา

‘เขาวัวอย่างนั้นแหละ’ พ่อพูดพร้อมยิ้มกว้าง

‘พอมัว’ นับดาวพู่พลาหงรีตา

‘พ่อไม่ได้มัวนะ’

‘เดี๋ยวดาวจะไปถามแม่’

‘หนังสือนะ ใครอ่านคนนั้นได้ แม่เขาเคยว่างั้น ถ้าดาวไปถาม
แม่ก็ต้องได้คำตอบไม่เหมือนพ่ออยู่แล้ว’ พ่อหัวเราะในลำคอ

นับดาวจำได้ว่าพ่อพูดอะไรสักอย่างหลังพูดประโยคที่มาจาก
หนังสือ แต่เธอจำไม่ได้แล้วว่าพ่อพูดว่าอะไร และเธอก็คงไม่มีโอกาสได้
ถามอีกแล้ว นับดาวรีบปาดน้ำตาออกอย่างรวดเร็ว เมื่อได้ยินเสียงเรียก
จากแม่ เธอเก็บหนังสือเข้าที่เดิม

“แม่มีอะไรคะ” นับดาวชะงักหน้าไปถามแม่ที่อยู่ในครัว

“แล้วนี่ว่าไปไหน ไปเรียกน้องมาด้วย แม่มีเรื่องจะคุยด้วย”
นับดาวพยักหน้ารับรู้ เธอเดินไปหาทิวาที่บ้านของพิณแต่กลับไม่เจอ
นับเดินตามหาน้องจนทั่วบ้านก็ยังไม่เจอ

“วา! แม่เรียก!” นับดาวลงตะโกนเรียกเพื่อนน้องสาวจะอยู่แถว
นี้

“ทิวา!” นับดาวเดินไปแถวหลังบ้านและลงตะโกนอีกรอบ

“ได้ยินแล้ว” คราวนี้มีตั้งตู้มาจากโถงสี่ขาไวใหญ่ที่ตั้งอยู่หลัง
บ้าน บ้านนับดาวมีโถงปูนสีเมนต์ไวใหญ่สำหรับรองน้ำฝนไว้ดื่มกินอยู่
หลายใบ แต่ปัจจุบันนี้ไม่ได้ใช้งานแล้วเนื่องจากเปลี่ยนมาซื้อน้ำดื่มแทน
เมื่อก่อนเวลาเล่นซ่อนแอบนับดาวมักจะลงไปแอบในนั้น บางครั้งก็ลง
เรื่อยเปื่อยไปเล่นกับทิวา เพราะภายในโถงค่อนข้างเย็นสบาย แต่เมื่อ
โตขึ้นนับดาวก็ไม่เคยลงไปใต้นั้นอีกเลย

“วาลงไปทำอะไรในนั้น” นับดาวขมวดคิ้วมองน้องสาวที่กำลัง
ปีนขึ้นมาจากโถง

“มันเย็นดีก็เลยลงไปเล่นเกม” ทิวาชูโทรศัพท์ที่ยิ้มแม่ขึ้นให้
พี่สาวดู

“แล้วเป็นอะไร” นับดาวถามเห็นว่าน้องสาวจุกแดงเหมือนคน
เพิ่งผ่านการร้องไห้มา

“พี่ดาวหมายถึงอะไร นี้อะนะ” ทิวายกมือขึ้นจุกจุก

“เค้าจาม สงสัยฝนจะตก” ทิวาบอก เงยหน้ามองฟ้าที่มีแดด
เปรี้ยว นับดาวรู้ว่าน้องสาวโกหก เธอเดินหาน้องสาวที่บ้าน ถ้าทิวาจาม
เธอคงได้ยินเสียงที่สะท้อนกับโถงแล้ว แต่นับดาวไม่ได้ซักใช้น้องต่อ
ถ้าทิวาอยากบอกคงพูดตั้งแต่แรกแล้ว

“ว่าแต่พี่ดาวเรียกหาวทำไมนะ” ทิวากลับเข้าประเด็น

“แม่บอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วย” นับดาวบอกและเดินนำน้องสาว
กลับเข้าไปในบ้าน แม่กับน้ำบัวรอพวกเธออยู่ที่โซฟาด้วยสีหน้ากังวล
นับดาวคิดว่าเธอพอจะเดาออกว่าแม่จะพูดเรื่องอะไร

“แม่มีเรื่องจะบอก” แม่เว้นจังหวะอยู่นาน น้ำบัวพยักหน้าเชิงให้
กำลังใจ แม่ถอนหายใจเบา ๆ และพูดด้วยเสียงที่มั่นคงขึ้นว่า

“แม่จะไปทำงานนะ จากนั้นไปเดี๋ยวน้ำบัวจะมาอยู่เป็นเพื่อนพวก
หนู”

“ตอนนี้เราไม่มีพ่อแล้ว ดาวเข้าใจที่แม่พูดใช่ไหมลูก” เสียงแม่แผ่วลง นับดาวพยักหน้าแข็งเข้าใจ ถึงจะเตรียมใจไว้บ้างแล้ว แต่ก็อดรู้สึกใจหายไม่ได้

น้ำบัวเล่าให้ฟังว่าแม่ของนับดาวลาออกจากการงานตั้งแต่วินาทีที่ตัวเองนับดาวเพราะพ่อกับแม่อยากเลี้ยงลูกเอง

ถึงจะยังเด็กแต่นับดาวก็พอรู้สถานะการเงินทางบ้านบ้าง บ้านของเธอเป็นชาวนาและมีสวนผลไม้เล็ก ๆ ที่พ่อขายเอามาเป็นค่าขนมนับดาวกับทิวาได้บ้าง ส่วนรายได้จากการขายข้าวก็ไม่ได้มากมายนัก เงินก้อนใหญ่ก้อนเดียวที่ได้มาจากการทำนาทั้งปีไม่เพียงพอต่อการเลี้ยงทั้งครอบครัว รายได้หลักของบ้านจึงมาจากพ่อที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ เมื่อพ่อกับแม่ไม่อยู่ แม่จำเป็นจะต้องทำแทน

แต่ถ้าพึ่งแค่หางานที่สามารถทำได้ในจังหวัดเล็ก ๆ เช่นนี้ก็นับว่ายากแล้ว ตอนนี้แม่ยังอายุสี่สิบแล้ว จึงยิ่งทำให้การหางานใกล้ ๆ บ้านนั้นแทบเป็นไปไม่ได้เลย ที่แรกแม่คิดจะกลับไปทำงานที่กรุงเทพฯ แต่แม่บอกว่าฟ้าคงยังพอเห็นใจครอบครัวนับดาวอยู่บ้าง คนรู้จักของเจ้านายป้าอรเพื่อนของแม่ กำลังหาคนงานอยู่ ป้าอรจึงช่วยติดต่อให้ทางนายจ้างมีข้าวให้สามมือ มีที่พักให้ เงินเดือนค่อนข้างสูง แต่มีวันหยุดแค่

เดือนละสี่วันเท่านั้น เพราะแม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานด้านนี้มาก่อน ทั้งยังเป็นเพื่อนของคนที่ไม่ไว้ใจได้ ทางนายจ้างจึงอยากรับแม่ไว้ แม่จึงตอบตกลงทันที

“แล้วแม่จะไปเมื่อไหร่คะ” นั้บดาวถามด้วยใจโหวง ๆ

“เขาให้เริ่มงานตอนช่วงสิ้นเดือนจ้ะ” แม่บอกหน้าตายแววกังวล สิ้นเดือนก็อีกแค่อาทิตย์กว่า ๆ เท่านั้น นั้บดาวใจหายวาบ เร็วขนาดนั้นเชียว

“เข้าใจแล้วค่ะ ดาวโตแล้วนะแม่ ดาวดูแลตัวเองได้แล้ว แม่ดูวานู่น” นั้บดาวหัวเราะกลบเกลื่อนสิ่งที่อยู่ในใจ เธอไม่ยอมให้แม่เป็นห่วง ถึงแม่จะทำตัวเหมือนปกติ แต่ตั้งแต่พ่อเสียไปแม่เหมือนแก่ลงสักสิบปี

“อะไร หนูก็โตแล้วเถอะ น้าบัวก็อยู่ ตัวจังหวัดก็อยู่ใกล้แค่นี้เองสบายปรี้อ ไว้วาแวนรถตู้ไปหาแม่ยังได้เลย” นั้บดาวคิดว่าน้องสาวเธอคงจะโวยวายสักนิดหรือไม่ก็พูดขอให้แม่อยู่ด้วยกันต่ออีกสักหน่อย แต่ทิวายังพูดเฉื่อยเฉื่อยปกติทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้วจริง ๆ แม่แต่น้องสาวของเธอ

ก็เปลี่ยนไปเหมือนกัน ความรู้สึกกว้างเปล่าในใจของนับดาวขยายใหญ่กว่าเดิม

ผ่านไปหลายวันแล้วนับจากวันที่แม่บอกว่าจะไปทำงาน แต่เรื่องนี้ยังคงค้างอยู่ในใจของนับดาว นับดาวเข้าใจเหตุผล แต่เธอกลับรู้สึกเหมือนแม่กำลังจะทิ้งเธอไปอีกคน นับดาวมองรูปของพ่อที่วางอยู่บนชั้น หากจะบอกพ่อเรื่องที่แม่จะไปทำงาน พ่อคงรู้ไปนานแล้ว เผลอ ๆ แม่คงจตุรูปเล่าให้พ่อฟังก่อนบอกเธอเสียอีก นับดาวยืนเหม่อมองรูปพ่ออยู่นาน

เสียงเคาะกระจกหน้าต่างเบา ๆ ดังมาจากด้านหลัง นับดาวสะดุ้งพยายามทำสีหน้าให้ปกติที่สุดแล้วหันหลังกลับไป

“นับดาวลูก ไปมาเป็นเพื่อนน้ำหน่อยได้ไหม” น้ำบัวชะงักหน้าเข้ามา

“ได้ค่ะน้ำบัว น้ำบัวรอแปบหนึ่งนะคะ” นับดาวยิ้มรับ ลูกขึ้นไปหยิบเสื้อแขนยาวและเดินไปหาน้ำที่ติดเครื่องรถมอเตอร์ไซค์รออยู่ก่อนแล้ว น้ำบัวบอกว่ามาเอาคราดและจอบที่ทิ้งไว้เมื่อวันก่อน

อากาศที่ท้องทุ่งยังคงสดชื่นเหมือนเดิม ตอนเด็ก ๆ นั้บดาวมักจะตื่นแต่เช้ามาทุ่งนากับน้ำแต่พอโตขึ้นสักหน่อยเธอก็ไม่ค่อยได้มาแล้ว อีกไม่นานคงจะถึงเวลาหว่านข้าว เมื่อก่อนช่วงนี้บางครั้งพอก็จะกลับมาช่วยแม่กับน้ำบัวหว่านข้าว

นั้บดาวนึกถึงตอนที่เธอยังเด็ก ที่นี่เคยเป็นเหมือนสนามเด็กเล่นของเธอกับน้องสาว แต่ปัจจุบันนั้บดาวแทบไม่ได้มาที่นี่เลย เพราะตอนนี้ใช้เครื่องจักรเป็นส่วนใหญ่ เธอจะช่วยเฉพาะตอนตากข้าวที่ตากไว้ตรงลานใกล้บ้านเท่านั้น

เมื่อก่อนแม่เคยปลูกผักข้างสระน้ำ นั้บดาวจะมาช่วยแม่รดน้ำผักในตอนเย็น ในสระมีปลาอยู่เยอะเพราะแม่กับน้ำบัวชอบซื้อปลาปล่อยไว้ พอโตก็จะจับไปทำอาหาร ทิวาชอบน้ำ เวลาลงไปทอดแห เธอชอบขอลงไปเล่นน้ำด้วย ทิวาร่ายน้ำแก่ง ส่วนนั้บดาวไม่ค่อยถูกกับน้ำลึก

พ่อของนั้บดาวโตมากับแม่น้ำลำคลอง นอกจากจับปลาแก่งพ่อว่ายนน้ำแก่งที่เดียว พ่อเคยจะสอนเธอว่ายนน้ำ จะได้เอาตัวรอดได้ในกรณีฉุกเฉิน แต่นั้บดาวปฏิเสธ เธอขอลอยคอเกาะขอบสระดีกว่า นั้บดาวบอกว่าไว้คราวหลัง แต่หลังจากนั้นเธอก็ไม่ค่อยได้มาอีก และตอนนี้พอก็ไม่อยู่สอนนั้บดาวแล้ว

ตอนนี้ส่วนผักของแม่ย้ายไปอยู่ข้างบ้านแล้ว ทุ่งนาตอนนี้ส่วนใหญ่เป็นดินเปล่าเพราะยังไม่ถึงช่วงเพาะปลูก บวกกับบรรยากาศพระอาทิตย์ใกล้ตกดินทำให้นับดาวรู้สึกหดหู่มากกว่าเดิม

“ดาวมีอะไรบอกน้ำได้ตลอดนะลูก” น้ำบัวพูดขณะเดินกลับไป
ที่รถ

“คะน้ำบัว” นับดาวตอบ เธอไม่รู้ว่าเพราะตอนนี้สีหน้าเธอดูหดหู่มาก หรือเพราะเรื่องที่แม่จะไปทำงาน หรือเรื่องที่พ่อไม่อยู่แล้ว นับดาวจึงไม่รู้จะบอกอะไรกับน้ำ

“ตอนเด็ก ๆ นะ มีอะไรก็วิ่งมาเรียกน้ำบัว ๆ ตอนนี่โตเป็นสาวแล้ว ไม่อยากคุยกับคนแก่แบบน้ำแล้วมั้ง” น้ำบัวตัดพ้อ

“โอ้ น้ำบัวขา น้ำบัวยังไม่เห็นแก่เลย แล้วอีกอย่างตอนนี้หนูก็อยู่บ้านเฉย ๆ จะมีเรื่องอะไรละคะ” นับดาวกอดเอวน้ำอย่างประจบประแจง

“เรื่องอะไรก็ได้ลูก ดาวบอกน้ำได้ทุกเรื่องนั่นแหละ เมื่อก่อนกะแค้นดักดาวยังเอามาเล่าได้เป็นตุเป็นตะ” นับดาวหัวเราะขณะฟังน้ำเล่าวีรกรรมวัยเด็กของเธอ

อีกไม่นานแม่ก็จะไปทำงานแล้ว ตอนนี่แม่เริ่มเก็บเสื้อผ้าและของใช้ต่าง ๆ แล้ว แม่ทำความสะอาดบ้านครั้งใหญ่ กำชับให้นับดาวและทิวาช่วยแบ่งกันทำงานบ้านเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระน้ำบัว แม่ให้สองพี่น้องทำตารางแบ่งเวรทำความสะอาดเอาไว้เพื่อป้องกันไม่ให้เกี่ยงกัน

วันนี้นับดาวรับหน้าที่กวาดถูบ้าน น้ำบัวกับแม่ไปทุ่งนา ส่วนทิวา นับดาวได้ยินน้องสาวบอกว่าจะไปเล่นกับพิณ นับดาวทำงานบ้านที่ได้รับมอบหมายเสร็จอย่างรวดเร็ว ในระหว่างทำความสะอาดนับดาวมองเห็นกล่องพลาสติกที่ปิดกล่องหนึ่งวางในตู้ข้าง ๆ รูปของพ่อ

หลังจบงานศพ ญาติฝั่งพ่อนำข้าวของของพ่อมาให้ แม่พับเสื้อผ้าและกระเป๋าใบใหญ่เก็บไว้ในตู้เสื้อผ้าของแม่ ข้าวของอื่น ๆ แม่เก็บใส่กล่องพลาสติกสีทึบและเก็บไว้ในตู้เก็บของอีกตู้

บางครั้งนับดาวเห็นแม่นั่งมองของในกล่องอยู่นานสองนาน แต่นับดาวไม่เคยเปิดดูเลยเพราะเธอกลัวว่าตัวเองจะร้องไห้ นับดาวไม่ยอมกร้องให้อีกแล้ว เธอตั้งใจอยู่นาน ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจค่อย ๆ เปิดกล่องออก ข้างในมีของอยู่เพียงไม่กี่ชิ้น นับดาวหยิบของในกล่องออกมาทีละชิ้น

กระเป๋าสตางค์ของพ่อคือใบที่นับดาวซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดเมื่อสองปีที่แล้ว ตอนนี้มีสภาพพรั่งรัง ด้านในกระเป๋ามีเหรียญและธนบัตรอยู่จำนวนหนึ่ง รูปของพ่อและรูปของแม่ที่กำลังยิ้มกว้าง แขนข้างหนึ่งอุ้มทิวาและข้างหนึ่งจับมือนับดาวไว้อยู่ด้วย

วันที่ของของพ่อมาถึง นับดาวได้ยินแม่บ่นว่า 'ที่ตัวเองยังไม่ดูแลตัวเองเลย ดูซิมีอะไรก็ให้หมด สุดท้ายก็ทิ้งกันไปอย่างนี้ ทำได้ยังไง' แล้วแม่ก็หายไปทำสวนอยู่นานสองนาน นับดาวนึกถึงประโยคที่แม่พูดบ่อย ๆ ว่าพ่อใช้ของทุกอย่างอย่างคุ้มค่าเกินราคา แต่ถ้าหากเป็นของแม่ นับดาวและทิวาแล้ว พ่อจะตัดสินใจซื้อได้อย่างง่ายดายโดยไม่เสียเวลา คิดนาน ทำให้แม่บ่นประจำว่าจะซื้อทำไม

นับดาวเก็บของกลับเข้ากระเป๋า และหยิบขึ้นต่อไปขึ้นมา
นาฬิกาที่ทิวาซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดเมื่อปีที่แล้ว ตอนนั้นเข็มมันหยุด
เดินแล้วเหมือนกับเวลาของพ่อ แต่พ่อก็ยังคงเก็บเอาไว้ เหมือนการร
อวยพรทุกใบในทุกเทศกาลที่ทิวากับนับดาวให้พ่อกับแม่ ทั้งคู่ก็ยังคงเก็บ
ไว้ในแฟ้มข้าง ๆ กล่องใบนี้

นับดาวรู้สึกผัวร้อนที่ขอบตา เธอหยิบกระเป๋าคาดเอวสีดำ
ขึ้นมา ทิวาซื้อให้เมื่อวันเกิดพ่อที่ผ่านมา สภาพยังคงใหม่มาก เหตุการณ์
วันนั้นยังคงแจ่มชัดในความทรงจำของนับดาวเช่นกัน

“พรุ่งนี้พ่อจะกลับบ้านนะ” แม่พูดขณะที่กำลังกินข้าวเย็น

“พ่อจะมากี่วันคะ” ทิวาถามอย่างตื่นเต็น

“น่าจะอาทิตย์กว่า ๆ จ๊ะ” แม่ตอบ

“ดีจัง วันวันเกิดพ่อด้วย” ทิวายิ้มกว้างอวดลักยิ้ม นับดาวชะงัก
เพราะเธอลืมไปเสียสนิท

“อันนี้ของขวัญวันเกิดพ่อ” ทิวายื่นถุงใบหนึ่งให้พ่อ นับดาวมอง
ตามอย่างรู้สึกผิด

“ไหนดูซิว่าเป็นอะไร” พ่อค่อย ๆ เปิดกล่องออก ข้างในเป็น
กระเป๋าคาดเอวสีดำ

“เลือกเก่งนะเนี่ยใบเก่าเริ่มขาดแล้วด้วย ขอขอบคุณนะ” พ่อยิ้ม
กว้างและลูบหัวทิวา พ่อส่องน้บดาวด้วยแววตาที่คาดหวัง น้บดาว
หลบตาพ่อ

“ดาวขอแปะไว้ก่อนนะคะ พ่อกลับบ้านรอบหน้าดาวให้
แน่นอน” น้บดาวรีบแก้ตัว เธอเห็นแววความผิดหวังในตาพ่อ

“ไม่เป็นไรลูกไว้ค่อยให้ทีหลังก็ได้เนาะ” พ่อยิ้ม

“เดือนหน้าพ่อก็กลับบ้านใช่ไหมคะ ไว้เดี๋ยวดาวซื้อของขวัญให้
พ่ออยากได้อะไรคะ” น้บดาวรีบหาช่องในการแก้มี้อ

“อัฐยายซื้อขนมยายแท้ ๆ” แม่ที่นั่งพับผ้าอยู่พูดขึ้นลอย ๆ

“แต่ยายดีใจนะ” พ่อรีบพูด

“แต่พ่อกับแม่ให้พวกหนูแล้ว มันก็ถือเป็นเงินพวกหนูนั่นแหละ
ใช่ไหมพี่ดาว” ทิวาหันหาคนเป็นพี่

“ก็ตอนนี้พวกหนูยังเด็กนี่คะ” นั้บดาวพยักหน้าและพูด
สนับสนุน

“ไว้รอดาวโตขึ้นก่อนเถอะ ดาวจะเรียนสูง ๆ รับปริญญา แล้ว
หาเงินให้ได้เยอะ ๆ พ่อกับแม่อยากได้อะไร ดาวจะหามาให้ให้ได้เลย
ดาวจะให้พ่อกลับมาอยู่บ้านกับแม่ อยากทำงานก็ทำ ไม่อยากทำก็
ไม่ต้องทำ เดี่ยวดาวจะดูแลพ่อกับแม่เอง” ลู ๆ พ่อก็ยกมือขึ้นมาและตบ
เหมือนตบยุง

“ยุงเหรหะ” ทิวาถาม

“เปล่า แม่งไม้” พ่อตอบ ทุกคนหัวเราะครืน

“หนูไม่ได้ไม้สักหน่อย คอยดูเถอะ” นั้บดาวพืดพืดเพราะกำลัง
โดนหัวว่าขี้ไม้

“ครับ ๆ เดี่ยวพ่อจะรอดู” พ่อหัวเราะยกมือขยี้ผมของเธอจนนั้บ
ดาวประท้วงว่าผมเธอเสียทรงหมดแล้ว เธอหมายมั่นปั้นมือว่าจะต้องทำ
ให้ได้ อย่างน้อยพ่อกับแม่ก็ต้องได้เห็นเธอในชุดครุย

แต่ตอนนี้พ่อไม่อยู่รอดแล้ว อย่าว่าแต่ใบปริญญาเลย แม้กระทั่งของขวัญวันเกิดนับดาวก็ยังไม่ได้ให้ และเธอยังไม่ขึ้นมัธยมปลายดีด้วยซ้ำ พ่อดันมาทิ้งกันไปก่อนคือ ๆ นับดาวสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ปาดน้ำตาที่ปรี่มอยู่ออก

เธอหยิบของชิ้นสุดท้ายในกล่องขึ้นมา โทรศัพท์ของพ่อเมื่อเปิดหน้าจอดูก็พบว่ายังใช้ได้อยู่แต่แบตเตอรี่ใกล้หมดเต็มที นับดาวคิดว่าก่อนหน้านั้นแม่คงซาร์จเอาไว้ นับดาวเธอไม่อยากจะมารยาทแอบดูของของคนอื่น แม้ว่าคนนั้นจะเป็นพ่อของเธอและตอนนี้เสียชีวิตไปแล้วก็ตาม

นับดาวตั้งใจว่าจะทำเพียงแค่นี้แต่และเก็บไว้ที่เดิมแต่แล้วนับดาวก็พบเรื่องไม่คาดคิด ข้อความจากแอปพลิเคชันแชทแอปหนึ่งปรากฏอยู่บนหน้าจอ ข้อความของแม่ที่ส่งให้พ่อ เวลาและวันที่ที่แสดงอยู่บนหน้าจอคือเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา

'กินข้าวแล้วนะ วันนี้ทำแกงจืดหมูสับ ทิวาบอกจืดสมชื่อเลย'

'อีกไม่นานก็ต้องไปทำงานแล้ว ใจหายจังไม่ได้ห่างลูกนานแล้ว ตอนนี้ว่ากับดาวใกล้เปิดเทอมแล้ว ตั้งแต่คุณไม่อยู่ ลูกเจ็บกันมากใจไม่ดีเลยแต่ไม่กล้าถามเข้าชี้ กลัวลูกรู้สึกไม่ดี เราควรทำยังไงดี'

‘คิดถึงคุณนะ หวังว่าทางนั้นคงจะสบายดี ตอนนี้อยู่ที่สบายดี
ไม่ต้องเป็นห่วงนะ เราจะพยายามอยู่ให้ได้ จะดูแลลูกให้ดีที่สุดแทนคุณ
เอง’

หน้าจอพราหมณ์ น้ำตาของนับดาวหยดลงบนหน้าจอ ตอนนี้อยู่
หน้าจอโทรศัพท์ดับลงไปแล้ว นับดาวอ่านต่อไปไม่ไหวและเธอก็ไม่อยาก
เสียมารยาทไปมากกว่านี้ แต่นับดาวเพิ่งรู้ว่าแม่เองก็มีมุมนี้เหมือนกัน

สำหรับนับดาว แม่เป็นคนดูและเด็ดขาด เธอไม่ค่อยคุยกับแม่
เพราะบางครั้งสิ่งที่นับดาวเลือกไม่ตรงกับสิ่งที่แม่อยากให้ทำ ทำให้
นับดาวกับแม่มีปากเสียงกันอยู่บ่อย ๆ หลายครั้งเธอรู้สึกว้าวุ่นใจ
เลือกที่จะเข้าข้างทิวามากกว่าเธอ แทบทุกครั้งที่จะทะเลาะกับทิว
แม่จะมองเธอก่อน สายตาของแม่คมกริบเหมือนจะเฉือนเธอเป็นชิ้น ๆ

เวลาที่แม่ดู ในความรู้สึกของนับดาวแม่ดูตัวใหญ่มากกว่าพ่อ
เสียอีก นับดาวจึงค่อนข้างกลัวแม่ เธอไม่ชอบที่แม่บอกว่าเธอเป็นพี่
ต้องเสียสละให้น้อง เป็นพี่ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้น้อง ไม่ชอบที่แม่มักจะ
เปรียบเทียบเธอกับลูกคนอื่น แม่ที่นับดาวรู้จักกับแม่ที่พ่อ และนำบัวเล่า
ให้ฟังนั้น บางครั้งราวกับเป็นคนละคน

วันที่พ่อเสียเป็นครั้งแรกในชีวิตที่นับดาวเห็นแม่ร้องไห้ และหลังจากนั้นนับดาวก็ไม่เคยเห็นแม่ร้องให้อีกเลย

นับดาวเคยเล่าว่าแม่ค่อนข้างกลัวพวกสัตว์เลื้อยคลาน เพราะบ้านอยู่ใกล้สวนใกล้ป่า พวกสัตว์มีพิษจึงค่อนข้างมีอยู่เยอะ เวลาแม่เจอแม่จะกรี๊ดร้องและรีบวิ่งหนี ลุงหรือตาก็จะเป็นคนมาไล่ให้ ตอนที่ได้ฟังนับดาวถึงกับตาโตอย่างไม่อยากจะเชื่อ เพราะแม่ของนับดาวสามารถไถ่รู้ออกจากบ้าน ฆ่าตะขาบ แมงป่องที่เข้าบ้านได้โดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด นับดาวเคยสงสัยว่าแม่เปลี่ยนไปตั้งแต่มีนับดาวกับทิวาหรือเปล่าเพราะสำหรับนับดาวแม่เหมือนคนที่ไม่กลัวอะไรเลยบนโลก

วันนี้นับดาวรู้แล้วว่าแม่เป็นผู้หญิงธรรมดา ๆ คนหนึ่งที่มีช่วงเวลาที่ยิ้มและหัวเราะเหมือนกัน เธอได้คำตอบแล้วว่าทำไมแม่ถึงดูเข้มแข็งและมั่นคงตลอดเวลา

“พี่ดาวทำอะไรอยู่” นับดาวสะดุ้งโหยง จู่ ๆ ทิวาก็โผล่มาไม่ให้สัมผัสให้เสียง เธอเข็ดน้ำตาและพยายามทำตัวให้ปกติที่สุด

“เปล่า” นับดาวตอบห้วน ๆ พยายามคุมเสียงไม่ให้สั่น

“ของพ่อเธอ” ทิวายังคงซักต่อ

“อืม”

“ขอวาดด้วยได้ไหม” นับดาวไม่ได้ตอบ เธอเลื่อนกล่องไปข้าง ๆ
ให้น้องสาว ทิวานั่งลงและมองหน้าเธอสลับกับโทรศัพท์

“พี่ดาวร้องไห้เธอ” ทิวาถามอย่างตกใจ เธอไม่เห็นพี่สาวร้องไห้
นานแล้ว และหลังจากวันที่เฝ้าศพพ่อกลับมาที่บ้าน ทิวาไม่เคยเห็นพี่สาว
ร้องไห้อีกเลย

“ไม่ได้ร้อง” นับดาวปฏิเสธเธอเป็นหน้าหนี นับดาวไม่อยากให้
ใครเห็นว่าเธอร้องไห้ ไม่อยากให้น้องสาวรู้ว่าเธออ่อนแอ นับดาวถูกสอน
ว่าอย่าร้องไห้มาตลอด ยิ่งต่อหน้าน้องสาว เธอยิ่งไม่ควรแสดงน้ำตาให้
เห็น

“รู้ว่าพี่ดาวคิดถึงพ่อ” ทิวาวิ่งไปหยิบทิชชูกับขวดน้ำแล้ว
กลับมานั่งข้างพี่สาว

“คิดถึงพ่อเหมือนกันหรือเรา พี่เห็นเราเล่นสนุกอยู่ทุกวัน”
นับดาวกลืนน้ำตาเอาไว้แล้วพูดแกมจิกกัดน้องสาว ทิวาหน้าสลด
นับดาวรู้สึกผิดเธอปากไวอีกแล้ว

“คิดถึงสิ นั่นก็พ่อกวเหมือนกันนะ ก็อยู่เฉย ๆ มันเศร้า ถ้ารอง
น้ำตาไว้ปานนี้ได้เต็มโองแล้วมั้ง” ทิวาพูดติดตลกทั้งที่เสียงเริ่มสั่น

“แล้วทำไมจะไม่บอกพี่” นับดาวเคยเห็นน้องสาวแอบร้องไห้มา
บ้าง แต่เธอไม่รู้จะทำอย่างไร จึงหลับตาข้างหนึ่งเพราะเธอเองยังไม่อยาก
ให้ใครเห็นตอนเธอร้องไห้ เธอคิดว่าทิวาคงไม่อยากให้เธอเห็น

“ก็พี่ดาวเอาแต่อ่านหนังสือไม่ก็เล่นโทรศัพท์ วาชวนทำอะไรก็
ไม่ทำ หลัง ๆ มานี้แม่ก็เอาแต่สนใจสอน สนใจกับข้าว ตอนนี่ยังต้องไป
ทำงานอีก น้ำบัวก็งานเยอะอยู่แล้ว ทุกคนดูเศร้า” ทิวาสูดน้ำมูกเสียงดัง

“มานี่มา” นับดาวกอดน้องสาวเอาไว้ เธอเพิ่งรู้ว่าทำพลาด
ครั้งใหญ่ที่เมินน้องสาวตัวเอง นับดาวไม่อยากยอมรับว่าลึก ๆ เธออิจฉา
น้องสาว ทิวาเหมือนพ่อทั้งหน้าตาและนิสัยใจคอ ส่วนนับดาวคิดว่า
ตัวเองไม่เหมือนใครเลยในบ้าน แม่รักน้องสาวมากกว่า บางทีพ่อเองก็คง
เหมือนกัน ทิวาแทบไม่เคยโดนดุเลยสักครั้งแต่เธอกลับโดนประจํา นั่นทำ

ให้เธอไม่ยุ่งกับน้องสาวเท่าไร เพราะเมื่อไหร่ที่เกิดเรื่องอะไรขึ้น
นับดาวจะโดนดุก่อน

“วาศร้ามาก ๆ ไม่รู้จะไปพูดกับใคร พี่ก็ไม่พูดถึงพ่อ แม่ก็ไม่พูด
น้ำบัวก็ไม่พูด วาไม่รู้จะพูดให้ทุกคนเศร้าไปทำไม วาไม่อยากให้บ้านเศร้า
ไปมากกว่านี้” ทิวาพูดปนสะอื้น

“ไม่เป็นไรนะ ต่อไปนี้วาก็มาพูดกับพี่ ไม่เป็นไรหรอกถ้ามันเศร้า
ก็ร้องให้ออกมาเลย ถ้าไม่ร้องให้เลยกับแอบไปร้องคนเดียวโน่นพ่อถึงจะ
เป็นห่วง” นับดาวลูบหลังน้องสาว

“ก็จริง” ทิวาหัวเราะทั้งน้ำตา

“แล้วทำไมพี่ดาวไม่ร้องล่ะ ถ้าอยากร้องก็ร้องเลยนะเดี๋ยวก็
ระเบิดหรอก” ทิวาถามพี่สาว

“พี่ร้องแล้ว ร้องไปเยอะแล้วด้วย ร้องได้เป็นโองเหมือนกัน”
นับดาวบอกน้องสาว ทิวาหัวเราะทั้งน้ำตา

“วาจำไข่เจียวของพ่อได้ไหม มีครั้งที่หนึ่งผึ่งหนึ่งไหม ผึ่งหนึ่ง
ไม่สุก แล้วพอทำอีกรอบก็ตันเค็มปี๋ ชงไมโลก็จืด” นับดาวไม่ยอมให้น้อง

เศร้าเกินไปจึงชวนคุย วันนั้นแม่ไม่อยู่ พ่อต้องรับผิดชอบพาลูกทั้งสองไปส่งที่โรงเรียน ปกติแม่จะเตรียมมือเช้าไว้ให้ แต่วันนั้นแม่ต้องออกไปแต่เช้า จึงให้พ่อทำมือเช้าให้พวกเธอด้วย สุดท้ายก็จบที่ข้าวไข่ดาวเหาะชอส

“วาจำได้ว่ามีครั้งหนึ่งที่ดาวสายแถมยังงอแง พ่อก็เลยไปส่งวาคนเดียวก่อน ตอนนั้นพี่โกรธพ่อมาก ไม่คุยกับพ่อเลย” ทิวาเล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้นับดาวโกรธพ่อที่สุดและน้อยใจพ่อที่สุด

ตอนนั้นนับดาวอยู่ประถมสี่ เธอหาของที่ต้องเตรียมไปโรงเรียนไม่เจอ แม่ก็ไม่อยู่บ้าน น้ำบัวก็ไม่อยู่ พ่อเองก็หาไม่เจอ นับดาวบอกว่าถ้าไม่ได้ของที่ต้องการจะไม่ไปโรงเรียน พ่อจึงจูงมือทิวาขึ้นรถแล้วขับออกไปเลย นับดาวได้แต่ยืนเหวอและร้องไห้อยู่ตรงนั้น โชคดีที่น้ำบัวกลับบ้านมาพอดี ไม่รู้ว่าสวนทางกับพ่อด้วยหรือเปล่า เพราะน้ำบัวรีบหาของที่เธอต้องการ และพานับดาวไปโรงเรียนส่งด้วยตัวเอง แม่ถามเหตุผลและตำหนิพ่อยกใหญ่ แม่ตำหนินับดาวเล็กน้อย นับดาวจำได้ว่าเธอโกรธทั้งพ่อทั้งแม่ จึงหนีไปนอนกับน้ำบัว เธอจำได้ว่าพ่ออึ้งเธออยู่หลายวัน สุดท้ายนับดาวก็หายโกรธเพราะพ่อต้องกลับไปทำงานแล้ว

“พี่โกรธพ่อมากที่สุดเท่าที่เคยโกรธแล้วมั้ง” นับดาวพูดเศร้า ๆ

“แต่ตอนนี้พี่ไม่โกรธแล้ว แปลกนะ พอรู้ว่าพ่อไม่อยู่แล้ว ทุกสิ่งที่พ่อเคยทำให้พี่โกรธ พี่กลับไม่รู้สึกริโกรธอะไรแล้ว ตอนนี้โกรธอย่างเดียวคือพ่อทิ้งเราไปอย่างไม่บอกไม่กล่าวนี้แหละ สัญญาว่าจะพาไปเที่ยวแล้วแท้ ๆ บอกว่าจะรอดูใบปริญญาพี่ด้วยนะ” นับดาวยกน้ำขึ้นจิบ เพราะกลัวน้ำตาร่วง

“แต่พี่ดาวยังมีแม่ มีวา มีน้ำบัวนะ” ทิวากอดเธอแน่น อีกเรื่องที่ นับดาวอิจฉาน้องสาวเสมอมาคือความตรงไปตรงมา ทิวาพูดว่ารักและแสดงออกว่ารักได้โดยไม่เขินอายตรงข้ามกับเธอที่มักจะไม่พูด

“พี่รู้ แต่ตอนนี้พี่ไม่โกรธแล้วพี่แค่เสียดาย ปล่อยได้แล้ว” นับดาวตบหลังน้องสาวเบา ๆ

“พี่ดาวว่าแม่จะคิดถึงพ่อไหม” ทิวาหยิบทิชชูขึ้นเช็ดน้ำตา

“แม่อยู่กับพ่อมาตั้งกี่ปี ยังไงก็ต้องคิดถึงอยู่แล้ว” นับดาวนึกถึง แววดาเศร้าสร้อยของแม่ ถึงแม่แม่จะทำตัวปกติเหมือนปกติ แต่ยิ่งทำเท่าไร นับดาวยิ่งรู้สึกว่ามันผิดปกติ

“เพราะแบบนี้หรือเปล่าแม่ถึงเอาแต่อยู่ในสวนกับในครัว”

“คงเพราะอย่างนั้นแหละ ตอนวาเศร้าว่ายังออกไปเล่นสนุก
เลย” นั้บดาวพูด

“ส่วนพี่ดาวเอาแต่อ่านหนังสือ” ทิวาตอบกลับ นั้บดาวยิ้ม
ไม่ได้ตอบอะไร เธอกำลังคิดว่าแม่เองก็กำลังรอให้เธอคุยด้วยอยู่สินะ แต่
นั้บดาวไม่ได้เก่งเหมือนทิวาที่จะพูดทุกอย่างที่คิด ทำตามอย่างที่ใจรู้สึก
นั้บดาวรู้ว่าการเก็บไว้มันไม่ช่วยให้อะไร ๆ ดีขึ้น แต่เธอจะไปคุยกับแม่
อย่างไรดี

“พี่ดาวกับแม่เหมือนกันอย่างกับแกะ” ทิวาพูดอย่างไม่มีปี่มี
ขลุ่ย

“หมายความว่ายังไง” นั้บดาวขมวดคิ้ว

“เหมือนจริงด้วย เวลาแม่สงสัย ไม่พอใจหรือเริ่มหงุดหงิดแม่
ชอบทำหน้าแบบนี้แหละ วาไปอาบน้ำก่อนนะ” ทิวายี้ตาและเดินไปที่
ห้องน้ำ นั้บดาวไม่เคยคิดว่าตัวเองเหมือนแม่เลยสักครั้ง เวลามีคนทักเธอ
ยังคิดว่าพูดเล่นกันขำ ๆ

ทิวาหายเข้าไปในห้องน้ำ นับดาวเก็บของของพ่อกลับลงกล่อง และเก็บไว้ที่เดิม นับดาวทำได้แล้วว่าอีกเป็นชั่วโมงแน่ ๆ กว่าน้องสาว เธอจะออกมา นี่เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่ไม่เข้าใจพ่อกับทิวา คนเราจะอาบน้ำ นานเป็นชั่วโมง ๆ ไปทำไมกัน

นับดาวมองนาฬิกา เพิ่งจะห้าโมงกว่า ๆ กว่าแม่กับน้ำบัวจะ กลับคืนอีกนาน เธอจึงเลือกที่จะนั่งลงบนพื้นและเปิดประตูตู้เก็บของออก อย่างเบามือเพื่อหาอะไรทำระหว่างรอน้องสาว

ประตูบานเก่าส่งเสียงเอี้ยดอืดเล็กน้อยเมื่อเปิดออก พ่อเคย เรียกมันว่าตู้ขุมทรัพย์ เพราะข้างในมีข้าวของหลากหลายประเภท ทั้งของเล่นเก่าและใหม่ หนังสือหลายประเภท แฟ้มเก็บธนบัตร แสตมป์ และตัวที่แม่เคยสะสม ขวดโหลใส่ดาวกระดาษและนกกระดาษ

อัลบั้มรูปจำนวนมากที่ถ่ายเก็บไว้ นับตั้งแต่แม่ยังสาวจนถึงปัจจุบัน นับดาวค่อย ๆ หยิบอัลบั้มออกมาที่ละเล่ม นับดาวพลิกดูรูปในอัลบั้มอย่างเบามือ จนอัลบั้มรูปหมดตัวก็ค้นพบว่า อัลบั้มนับสิบเล่มแทบไม่มีรูปรวมครอบครัวของเธอเลย ส่วนใหญ่เป็นรูปของแม่กับน้ำบัวสมัยสาว ๆ รูปนับดาวกับทิวาตั้งแต่ตอนเด็กจนถึงปัจจุบัน รูปญาติพี่น้องคนอื่น ๆ ในอัลบั้มมีรูปพ่ออยู่เพียงไม่กี่ใบเท่านั้น และส่วนใหญ่มีอายุเกินสิบปีหรือมากกว่านั้นด้วยซ้ำ

นับดาวไม่แน่ใจว่าพ่อไม่ชอบถ่ายรูปหรือไม่ค่อยมีโอกาสได้ถ่าย เพราะเธอไม่มีโอกาสได้ถามพ่ออีกแล้ว และเธอก็ไม่กล้าถามแม่เพราะตั้งแต่พ่อเสียไปทั้งแม่ ทิวาและน้ำบัวก็แทบไม่เคยพูดถึงพ่อ

เมื่อมีใครสักคนพูดถึงพ่อสีหน้าและแววตาทุกคนจะหม่นแสงลง ทั้งวงสนทนาจะชะงักก่อนที่จะรีบเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน ราวกับว่าเรื่องของพ่อเป็นเรื่องต้องห้าม เป็นสิ่งที่ทุกคนไม่อยากจะพูดถึง ดังนั้นนับดาวจึงไม่กล้าพูดเรื่องของพ่อ เธอไม่อยากจะทอຍ้าการสูญเสียอันเจ็บปวดนี้

นับดาวหีบอัลบั้มเล่มสุดท้ายขึ้นมาดูหน้าปกอย่างใจลอย อัลบั้มรูปเล่มนี้คงเป็นเล่มที่มีภาพของพ่ออยู่มากที่สุดเพราะเพิ่งล้างออกมาเมื่อไม่นานมานี้ บันทึกภาพการไปเที่ยวพร้อมหน้าพร้อมตาทั้งครอบครัว ก่อนที่พ่อของเธอจะจากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ

ย้อนกลับไปเมื่อเดือนมีนาคม หลังจากวันเกิดของพ่อเป็นวันเสาร์พอดี ครอบครัวเธอก็ตัดสินใจว่าจะไปเที่ยวที่จังหวัดใกล้ ๆ เพื่อฉลองวันเกิดของพ่อและส่งท้ายก่อนที่พ่อจะกลับไปทำงาน

พอกับแม่ตกลงกันว่าจะไปวัดเพื่อเป็นสิริมงคลให้ชีวิต นับดาวจำได้ดีว่าวันนั้นพ่อถ่ายรูปไม่หยุด ทั้งที่ปกติพ่อจะเป็นตากล้องมากกว่า

อากาศกลางเดือนมีนาคมร้อนระอุทั้งยังต้องไปเปียดเสียดกับผู้คนนับร้อยชีวิต ทำให้นับดาวหงุดหงิดไม่น้อย เธอยังถูกพ่อคะยั้นคะยอให้ถ่ายรูปให้แทบจะทุกซอกทุกมุมของวัดยิ่งทำให้นับดาวหงุดหงิดมากขึ้นไปอีก เธออยากกลับเข้าไปในร่มให้เร็วที่สุด

“ดาว ถ่ายรูปให้พ่ออีกสักรูปหน่อยได้ไหม” พ่อถามนับดาวที่รับบทเป็นตากล้องในวันนี้

“เราไม่ได้มาที่นี้บ่อย ๆ นะ ต้องเก็บรูปเป็นที่ระลึกไว้เยอะ ๆ”
พ่อพูดโน้มหน้า กวักมือเรียกแม่ ทิวาและน้ำบัวให้มาถ่ายรูปด้วยกัน

“พ่อเพิ่งถ่ายไปเมื่อไม่กี่วันนะ พ่อแล้วมั้ง” นั้บดาวอดอด

“แต่ตอนนี้พ่อยังไม่มีรูปเลยนะ ตอนนี้อย่างไม่มีคนเดินผ่านด้วย
มาถ่ายให้พ่อหน่อยเร็ว” พ่อชี้ไปที่จุดเล่นมารคของวัด กวักมือเรียกเธอ
อย่างกระตือรือร้น นั้บดาวถอนหายใจและเดินตามไปอย่างจำยอมเพราะ
ทั้งครอบครัวยืนรอพร้อมแล้วเหลือเธอที่เป็นตากล้องอยู่คนเดียว นั้บดาว
ให้สัญญาณและกดชัตเตอร์รัว ๆ

“เรียบริบหรี่ค่ะ สวยหล่อทุกคนแน่นอน” นั้บดาวบอก

“เชื่อได้จริงไหมเนี่ย โหนพ่อขอคุณหน่อย” พ่อยื่นมือมารับกล้อง
ไปจากเธอเพื่อดูรูปที่เพิ่งถ่าย

“รูปนี้พ่อไม่เห็นหล่อเลย ชี้ไม้นะเรา” พ่อหันกล้องมาให้
นั้บดาวดูรูปที่เธอเพิ่งถ่าย

“ก็มันย้อนแสงนี่คะ ดาวพยายามสุดฝีมือแล้ว” นั้บดาวแก้ตัว
เพราะเธอไม่อยากเดินกลับไปถ่ายใหม่อีกรอบ

“ดาวถ่ายใหม่ เดี่ยวพ่อถ่ายให้” พ่อถามแต่นับดาวสายหน้า

“ไม่เป็นไรคะ ดาวเริ่มหิวแล้วเราจะไปกินข้าวกันเมื่อไหร่คะ”
เมื่อได้ยินแบบนี้พ่อจึงรีบหันไปถามแม่ว่าเราจะไปกินข้าวเที่ยงกัน
เมื่อไหร่

“ไปเลยก็ได้ ใกล้เที่ยงแล้วเดี๋ยวคนเยอะ อยากกินอะไรกัน”
น้ำบัวเสนอร้านอาหารที่เคยกินประจำ ใช้เวลาไม่นาน ทั้งครอบครัวก็
มาถึงร้านอาหาร ขณะที่รออาหารพ่อก็ยังคงถ่ายรูปไม่หยุดเช่นเดิม

นับดาวจึงอาสาเป็นตากล้องแทนเพราะไม่ชอบถ่ายรูป
รูปในวันนั้นส่วนใหญ่จึงเป็นรูปคู่ของพ่อกับแม่ รูปเดี่ยวของพ่อ มีรูปทิวา
กับน้ำบัวแทรกมาบ้าง วันนั้นเป็นครั้งแรกที่นับดาวได้ถ่ายรูปให้พ่อ และ
ไม่เคยคาดคิดว่าจะเป็นครั้งสุดท้ายเช่นกัน

นับดาวเสียใจมากที่วันนั้นเธอไม่ได้ถ่ายรูปคู่กับพ่อ และไม่มีรูป
ครอบครัวบันทึกเรื่องราววันนั้นสักใบ นับดาวเสียใจที่วันนั้นเธอถ่ายรูป
ออกมาได้ไม่สวยเท่าที่ควรเพราะอารมณ์ไม่ดี เธอเสียใจอย่างที่สุด
เมื่อหนึ่งในรูปทั้งหมดนั้นเป็นรูปที่อยู่หน้าโลงศพของพ่อ และเป็นรูปที่อยู่ใน
กรอบสีทองบนหัวเธอตอนนี้ เพราะเป็นรูปใหม่ที่สุดเท่าที่จะหาได้

มีคนบอกว่า บางครั้งคนที่กำลังจะเสียชีวิตจะทำอะไรที่ไม่เคย
ทำมาก่อน พวกผู้ใหญ่คุยกันว่าพ่ออาจจะเป็นหนึ่งในนั้นเพราะปกติแล้วพ่อ
แทบไม่ถ่ายรูปเลย

ความทรงจำช่วงเวลาสุดท้ายที่เธอใช้กับครอบครัวที่อยู่พร้อม
หน้า เธอมีแต่ความหงุดหงิด หงุดหงิดที่รถเยอะ หงุดหงิดที่อากาศร้อน
หงุดหงิดที่คนเยอะ หงุดหงิดที่พ่อเอาแต่คะยั้นคะยอให้เธอถ่ายรูปให้
หงุดหงิดแม้กับน้ำบัวที่ไหว้พระไม่เสร็จสักที หงุดหงิดที่ทิวาทำให้เธอโดน
แม่ดู เพราะทิวาไม่บ่นสักคำในขณะที่เธอบ่นโน่นบ่นนี่ไม่หยุด

น้ำตาเม็ดโตหยดลงบนรูปนับดาวริบเซ็ดมันออก นับดาวบอก
ตัวเองว่าเธอต้องไม่ร้องให้ทั้งที่เธอจะเพ็งบอกร้องสาวไปว่าอยากร้องให้ก็
ร้องออกมาเลย

“นับดาว ทำอะไรอยู่ลูก” น้ำเสียงเป็นห่วงดังมาจากประตู

“แม่กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ น้ำบัวล่ะคะ” นับดาวหลบหน้า
และยิงคำถามใส่แม่รัว ๆ ตะลิตะลานเก็บอัลบั้มรูปกลับเข้าตู้

“ดาวร้องไห้เหวอลูก เป็นอะไร” แม่ถามกลับโดยไม่สนใจตอบ
คำถามเธอสักคำถาม

“แม่...” เสียงของนับดาวขาดห้วงแมรีบเข้ามาถึงเธอไปทอด

“อย่า...” แม่กลืนคำพูดต่อไปลงคอ ลูบหลังนับดาวเบา ๆ และพูดปลอบเธอว่า

“ไม่เป็นไรลูก ไม่เป็นไร ร้องออกมาเลยไม่เป็นไร แม่อยู่นี่” น้ำตาที่นับดาวเคยกลืนมาตลอดไหลทะลักออกมาราวเขื่อนแตก เธอต้องการแค่ใครสักคนกอดเธอเอาไว้ บอกเธอว่าไม่เป็นอะไร บอกเธอว่าเธอสามารถร้องให้ได้ ไม่พูดว่าตอนนี้เธอต้องดูแลแม่กับน้อง ต้องเข้มแข็งเพื่อที่ให้ทุกคนสบายใจและเพื่อที่พ่อจะได้ไปสบาย นับดาวไม่รู้ว่าเธอร้องให้อยู่นานเท่าไร แต่ตอนนี้มีทีวีกอดก้นกลมอยู่ด้วย

“ไปล้างหน้าล้างตานะลูก เดี่ยวอีกสักพักน้ำบัวคงกลับมา หิวกันหรือยัง” นับดาวสายหน้า เธอรู้สึกกินอะไรไม่ลง แมรินน้ำใส่แก้วส่งให้นับดาว บนหน้าของแม่มีคราบน้ำตาอยู่แม่เช่นกัน

“รู้สึกดีขึ้นหรือยัง” แม่ถาม นับดาวพยักหน้าและรับแก้วน้ำไป ยกขึ้นจิบดับกระหายเพราะร้องให้เป็นเวลานาน แม่นั่งลงตรงกลางระหว่างเธอกับน้องสาว

“ต่อไปถ้าหนูรู้สึกไม่ดี หนูบอกแม่ได้ทุกเรื่องเลยนะลูก ทั้งสองคนเลย” สองพี่น้องพยักหน้า ทั้งบ้านปกคลุมด้วยความเงียบ แม่หยิบอัลบั้มรูปที่หน้าดาวเก็บไม่เรียบร้อยขึ้นมาเปิด

“ตอนพ่อมาขอแม่ เขาสัญญาว่าจะให้อยู่อย่างสุขสบายและมีความสุข จะทำให้แม่ไม่รู้สึกรู้ว่าคิดผิดที่เลือกเขา ตอนที่ม่พวกหนู พ่อเห่อมากแทบไม่เป็นอันทำงานทำการ” แม่พูดพลางขำเบา ๆ ขณะเปิดรูปในอัลบั้มเป็นรูปหน้าดาวกับทิวาสมัยยังเป็นเด็ก แม่ค่อย ๆ ดูรูปทีละรูป เสียงของแม่เริ่มสั้น

“ตอนพวกหนูเล็กกว่านี้แม่เครียดมาก เพราะแม่กลัวเลี้ยงพวกหนูได้ไม่ดี ยิ่งทำให้แม่เป็นห่วงจนเข้มงวดกับพวกหนูมาก แม่คิดมาตลอดว่าทุกอย่างที่แม่เลือกให้คือดีที่สุดแล้ว พ่อเคยพูดว่าให้ลูกได้ใช้ชีวิตของตัวเองบ้าง เพราะพ่อกับแม่อยู่กับลูกไปตลอดไม่ได้” แม่เว้นจังหวะสูดลมหายใจ ทิวากอดเอวของแม่ไว้ เด็กหญิงน้ำตาร่วงอีกครั้ง

“แม่บอกพ่อว่า แม่จะอยู่กับลูกให้นานที่สุด พ่อหัวเราะแล้วพูดว่าชีวิตมันไม่เที่ยงนะคุณ อย่าเข้มงวดกับลูกนักเลย แม่โกรธมากแต่ก็เถียงไม่ได้เพราะรู้ว่าที่พ่อพูดเป็นความจริง แต่แม่ก็อดห่วงไม่ได้ แม่กลัวว่าลูกของแม่จะเจ็บจะป่วย กลัวว่าจะป็นอันตราย แม่กลัวไปหมด

ทิวาถึงจะเป็นเด็กอารมณ์ดีแต่ก็ป่วยบ่อย นั้บดาวถึงจะดูเป็นเด็กดีแต่ก็
ซนจนเจ็บตัวบ่อย ๆ ทำให้แม่เอาแต่ดูน้องจนลืมใส่ใจหนู แล้วก็ดูหนูอยู่
บ่อย ๆ แม่ขอโทษนะลูกที่แม่แสดงออกว่าเป็นห่วงน้องมากกว่า แม่คิดว่า
ดาวโตแล้ว ดูแลตัวเองได้ แล้วดาวก็ยังมีน้ำบัว แต่พอแม่รู้ตัวอีกที แม่ก็
ต้องรอน้ำบัวมาเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับหนูบ้าง พอหนูโตขึ้นก็ไม่เล่า
อะไรในน้ำฟังแล้ว แม่คิดว่าที่เป็นแบบนี้เป็นเพราะแม่หรือเปล่า แม่ขอ
โทษนะดาว แต่แม่อยากให้ดาวรู้ว่าแม่ก็รักหนูไม่น้อยไปกว่าน้องเลย”

แม่ร้องไห้และกอดพวกเธอเอาไว้ นั้บดาวลูบหลังแม่เบา ๆ
ถึงจะพอเดาออกว่าทำไมแม่ถึงแสดงออกว่าเป็นห่วงเป็นใยน้องสาว
มากกว่า แต่นั้บดาวไม่เคยได้ยินจากปากของแม่เลยสักครั้ง

“ไม่เป็นไรนะคะแม่ หนูเข้าใจ” นั้บดาวรู้สึกเหมือนความรู้สึก
กลวง ๆ ในใจของเธอเล็กลงบ้างแล้ว ผ่านไปเกือบยี่สิบนาทีในที่สุดน้ำตา
ก็แห้งเหือดไป แม่ทำกับข้าวง่าย ๆ สองสามอย่างเป็นมื้อเย็น น้ำบัว
กลับมาตอนจัดโต๊ะเสร็จพอดี น้ามองตาที่ปูดบวมของพวกเธอแล้วยิ้มแต่
ไม่ได้พูดอะไร

คืนนั้นสองพี่น้องลงมานอนกับแม่ที่ห้องข้างล่าง

“แม่อยากอยู่กับดาวกับวาไปนาน ๆ นานจนเห็นดาวกับวาเรียนจบ รับประทาน เห็นพวกหนูแต่งงาน มีลูก มีหลาน” จู่ ๆ แม่ก็พูดขึ้น

“ถ้าเกิดว่าแม่อยู่ไม่ถึง แม่อยากให้คุณรู้ไว้นะ ว่าแม่รักพวกหนูรักที่สุด ไม่ว่าจะเมื่อไหร่แม่ก็รักและห่วงใยพวกหนูเสมอ พ่อเองก็เหมือนกัน ถึงพ่อจะไม่อยู่แล้วแต่แม่อยากให้คุณรู้ว่าพ่อกับแม่จะคอยดูแลพวกหนูอยู่บนนั้นเสมอ ไม่ว่าจะเสียใจแค่ไหนวันหนึ่งก็จะจางหายไป พ่อแม่จะมีความสุขที่สุดถ้ารู้ว่าแก้วตาดวงใจมีชีวิตอยู่อย่างดี มีความสุขนะลูก แม่รักลูกนะ” เสียงของแม่สั้นเครือ แสงจากไฟข้างส่องเข้ามาในความมืดนับดาวเห็นน้ำตาบนใบหน้าของแม่

“หนูก็รักแม่ค่ะ” ทิวาพูดพลางยกแขนขึ้นกอดแม่ นับดาวจำไม่ได้แล้วว่าเธอบอกรักแม่ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ อาจจะเป็นตอนเขียนการ์ดวันแม่เมื่อสามปีที่แล้วหรือเปล่า ตอนเด็ก ๆ นับดาวบอกรักครอบครัวเธอบ่อย ๆ แต่นับดาวจำไม่ได้แล้วว่าเธอกระดากอายเกินกว่าจะพูดว่ารักกับครอบครัวตั้งแต่เมื่อไหร่

“หนูก็เหมือนกัน” สุดท้ายนับดาวก็พูดออกมาได้เพียงแค่นี้ แม่เอื้อมมือมาลูบหัวนับดาวเบา ๆ นับดาวรู้ว่าแม่เข้าใจ คนเรามีวิธีแสดงถึงความรักไม่เหมือนกัน เธออาจจะไม่ได้ชื่อตรงจนพูดออกมาได้ ๆ ได้เหมือนน้องสาว แต่นับดาวรู้ว่าแม่รับรู้เธอเองรักแม่มากเหมือนกัน

นับดาวกอดตุ๊กตากระต่ายเอาไว้ มันเป็นของขวัญวันเกิดชิ้นสุดท้ายที่พ่อให้เธอ ตั้งแต่พ่อเสียชีวิตไม่เคยฝันเห็นพ่อเลย คนอื่น ๆ ในบ้านก็เช่นกัน นับดาวเคยได้ยินว่าถ้าไม่ฝันถึงคนที่เสียชีวิตไปแล้ว หมายความว่าคนที่เสียชีวิตนั้นไปสู่สุคติแล้ว ไม่มีห่วงอีกแล้ว นับดาวเสียใจเล็กน้อยเพราะเธออยากบอกลาพ่ออีกสักครั้งแค่นั้น ความฝันก็ยังดีแต่นี้เธอทำใจยอมรับได้แล้ว ถ้าพ่อไปสบายเธอก็ดีใจ

ตอนนี้เธอทำได้เพียงก้าวเดินต่อไปและใช้ชีวิตที่เหลือนี้ให้ดีที่สุดเท่านั้น แม่พลิกกลับมากอดนับดาวไว้ กอดของแม่อุ่นจัง นับดาวไม่ได้นอนกอดแม่มานานแค่ไหนแล้วนะ เธอคิดก่อนค่อย ๆ ดำดิ่งลงไปนิทรา

เมื่อลืมตาขึ้นนับดาวก็พบว่าตอนนี้เธอนั่งยืนอยู่หน้าบ้าน เธอมองเห็นพ่อสวมชุดสีน้ำเงินตัวเก่งกำลังยืนอ่านหนังสืออยู่ นับดาวพยายามจะขยับและเรียกพ่อ แต่เธอไม่สามารถบังคับตัวเองได้เลย

เธอได้แต่ยืนนิ่ง ๆ สักพักพ่อก็เงยหน้าขึ้นมามองเธอ พ่อยิ้มกว้างจนตาปิด
ให้นับดาวเหมือนทุกครั้ง

พ่อเดินเข้ามาถอดนับดาวและลูบหัวเธอเบา ๆ นับดาวได้แต่
ยืนนิ่ง พ่อคลายอ้อมกอดออกและยื่นหนังสือในมือมาให้เธอ
พ่อไม่พูดอะไรสักคำแล้วค่อย ๆ เดินไกลออกไป

นับดาวพยายามตะโกนเรียกและวิ่งตาม แต่ตะโกนจนสุดเสียง
ก็ไม่มีเสียงออกมาแม้แต่น้อย วิ่งจะหมดแรงก็ไม่ขยับเขยื้อนสักนิด
พ่อค่อย ๆ เดินไกลออกไปจนเธอมองไม่เห็น นับดาวทรุดลงกับพื้นและ
ร้องไห้อย่างหนัก เธอมองหนังสือในมือ นับดาวจำหนังสือเล่มนี้ได้ดี
หนังสือที่ครั้งหนึ่งเธอเคยถามพ่อว่าพ่ออ่านได้ความว่าอย่างไร

‘ถึงพ่อจะไม่ได้อยู่กับดาว กับแม่ กับวา แต่พ่อก็รักดาว รักวา
รักแม่ตลอดเวลานั้นแหละ ถึงดาวจะมองไม่เห็นพ่อ ไม่เห็นความรักของ
พ่อ แต่พ่อยากให้ดาวรู้ว่า ไม่ว่าเมื่อไหร่ความรักของพ่อจะอยู่ดาวเสมอ’

‘พ่อมัว พ่อแค่อยากพูดเฉย ๆ เลยเอาหนังสือมาอ้างซะใหม่คะ’
พ่อหัวเราะร่วน

‘ใช่ก็ได้ เพราะพ่อก็อ่านแล้วไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน’

‘อ้าว’

‘แต่ประโยคเมื่อก็มาจากในหนังสือจริง ๆ นะ’ พอร์รับแก้ตัว

เสียงจากความทรงจำอันแสนไกลดังขึ้นในหัว นับดาวสะดุ้งตื่น
น้ำตาอาบแก้ม นับดาวไม่รู้ว่่าความฝันเมื่อสักครู่คือพ่อมาหาเธอจริง ๆ
หรือเป็นเพียงจินตนาการเพื่อใจของเธอเอง แต่อย่างน้อยนับดาวก็ได้
เจอพ่ออีกครั้ง

เธอไม่รู้ว่่าโลกหลังความตายมีอยู่จริงไหม ข้างบนนั้นพ่อจะยัง
เฝ้ามองเธออยู่หรือเปล่า แต่เธอรู้ว่่าความรัก ความหวังดี ความห่วงใยที่
พ่อมิให้มันมีอยู่จริงและสิ่งเหล่านั้นจะยังอยู่กับเธอเสมอ นับดาวพลิกตัว
ไปกอดแม่ เธอยังเหลือความรักที่มั่นคงและปลอดภัยอยู่อีกตั้งหนึ่งคน

หลังจากแม่ไปทำงานได้ระยะหนึ่งแล้ว โรงเรียนเปิดปีการศึกษา
ใหม่แล้วเช่นกัน การไปโรงเรียนทำให้นับดาวรู้สึกดีขึ้น เธอมีเพื่อนคอย
ถามไถ่และทำเรื่องสนุก ๆ ด้วยกัน แม่ไปได้ดีกับงานและโทรหาพวกเธอ
ทุกวัน

น้ำบัวรับหน้าที่ไปรับไปส่งนับดาวกับทิวาจากโรงเรียน
น้ำบัวยังคงคอยถามไถ่พวกเธอเสมอ แม่ตัดสินใจขายรถยนต์เพราะ
ไม่มีใครใช้และซื้อรถจักรยานยนต์คันใหม่แทนเพราะคันที่น้ำบัวใช้อยู่มี
อายุพอ ๆ กับนับดาวเลยทีเดียว

ทุกสิ่งกำลังดำเนินไปข้างหน้า หลายสิ่งเปลี่ยนแปลงไปบ้าง
แต่ตอนนี้ นับดาวเริ่มชินกับเสียงน้ำบัวตะโกนเรียกเธอในยามเช้า
เริ่มชินกับการจากไปของพ่อแล้ว นับดาวตั้งใจว่าจะพยายามใช้ชีวิตให้ดี
พ่อจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงอะไรอีกและเธอจะได้ไม่เสียค่ายวันเวลาที่ไป
หมุ่นไปข้างหน้าอย่างไม่มีวันย้อนกลับ

หนึ่งปีกว่าแล้วตั้งแต่ที่พ่อจากไป ตอนนี้ทุกอย่างเริ่มดีขึ้น เวลาช่วยเยียวยาจิตใจของนับดาวได้บ้าง เธอไม่ได้ร้องไห้ฟูมฟายอีกแล้ว อาจจะยังมีน้ำตาซึมอยู่บ้างบางครั้งเมื่อนึกถึงพ่อ

นับดาวสอบเข้าเรียนต่อมัธยมปลายที่โรงเรียนประจำจังหวัด ทิวาเองก็เรียนมัธยมต้นในที่เดียวกัน สองพี่น้องสอบติดด้วยคะแนนสูง เป็นอันดับต้น ๆ แม่ยิ้มหน้าบาน บอกว่าถ้าพ่อยังอยู่คงได้ฉลองชุดใหญ่

แม่ซื้อโทรศัพท์มือถือให้เธอกับน้องสาวคนละเครื่องเป็นของขวัญ โทรศัพท์เครื่องเก่าของนับดาวที่พ่อซื้อให้ไปพังแล้ว

ตอนนี้นับดาวกับทิวาไปโรงเรียนด้วยรถรับส่งนักเรียนแทน สองพี่น้องได้เจอกับแม่บ่อยขึ้นเพราะโรงเรียนกับที่ทำงานแม่ไม่ได้ยุ่งไถ่กัน นับดาวเองก็เริ่มหัดขับรถจักรยานยนต์แล้ว ที่แรกแม่ค่อนข้างกังวล แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ว่าอะไรทั้งยังซื้อหมวกนิรภัยให้ทั้งคู่

ตอนนี้แม่หันไปฟังธรรมะและเปิดพระเทศน์ฟังทุกครั้งที่มีโอกาส บางครั้งก็เปิดเสียงดังเผื่อแผ่มาให้นับดาวกับทิวาด้วย สองพี่น้องได้แต่มองหน้ากันแต่ไม่ได้พูดอะไรเพราะนั่นคงช่วยให้แม่สบายใจ

นับดาวเปิดใจคุยกับแม่และทิวามากขึ้น สองพี่น้องเริ่มกลับมาสนิทกันแล้ว นับดาวคุยกับแม่บ่อยขึ้น เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้แม่ฟังมากกว่าเมื่อก่อน

ตอนนี้แม่ไม่พูดประโยคที่ว่าเธอเป็นพี่ต้องเสียสละให้น้องแล้ว แม่ไม่เคยเปรียบเทียบพวกเธอกับใครอีกแล้ว ถึงแม้จะยังมีกระทบกระทั่งกันอยู่บ้าง แต่ไม่เคยทะเลาะกันใหญ่โตเลย

เมื่อบรรยากาศเริ่มมาคุ ต่างคนก็ต่างเจียบรอจนอารมณ์เย็นลง ก่อนค่อยกลับมาคุยกันใหม่ ในบ้านเริ่มพูดขอโทษและบอกรักกันง่ายขึ้น

นับดาวสังเกตว่าเธอเหมือนแม่อย่างทีทิวาเคยบอก นอกจากคำพูดและพฤติกรรมบางอย่างที่คล้ายกันแล้ว เธอยังพบว่าแม่มีรสนิยมการฟังเพลงและอ่านหนังสือที่คล้ายกับเธอมาก หนังสือที่แม่ซื้อมาเป็นของขวัญให้เธอส่วนใหญ่ตรงใจนับดาวมาก พักหลังมานี้ นับดาวชอบ

หยิบเอาเสื้อผ้าแม่มาใส่ ทิวามักจะพูดว่ารสนิยมเธอแก่ แต่แม่กับน้ำบัวดู
สนุกและชอบพูดว่าเหมือนแม่สมัยสาว ๆ เลย

แม้อย่างคงพยายามทำหลาย ๆ ให้เหมือนกับตอนที่พ่อยังอยู่
พยายามพาพวกเธอไปเที่ยวทุกครั้งที่มีโอกาส ตอนนี้น้ำบัวมักจะ
ถ่ายรูปสิ่งต่าง ๆ เก็บไว้เสมอ

วันหนึ่งหลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ ในขณะที่ทั้งครอบครัวนั่งคุย
ศัพท์พระกันอยู่ จู่ ๆ แม่ก็พูดขึ้นว่า

“ดาว ถ้าเกิดแม่เป็นอะไรขึ้นมาไม่ต้องจัดงานนะลูก เชิญแค่คน
รู้จักก็พอ เอาไว้แค่วันสองวันให้พระสวดแล้วก็เผาเลยนะลูก”

“พี่พูดอะไรเนี่ย ใครเขาพูดเรื่องแบบนี้กัน” น้ำบัวแหง

“ก็เพื่อเอาไว้ก่อน ใครจะรู้ว่าตัวเองจะตายวันไหนชีวิตคนเรามัน
ไม่เที่ยง ดูอย่างพ่อตายดวสิ ก่อนหน้านั้นยังคุยกันอยู่เลย ใครจะไปคิด
ว่าจะมาตายจากกันแบบนี้” ทุกคนเงยบกริบ มีเพียงเสียงพัดลมและ
รายการโทรทัศน์ที่เปิดค้างอยู่

“ที่พูดไม่ได้พูดให้กลัว หรือวิตกกังวลไปหรอกนะ แค่อยากบอก
เอาไว้จะได้ไม่ประมาท เตรียมอะไรได้ก็เตรียมไว้ก่อน ถึงเวลาจริง ๆ จะได้
ไม่เคืองจนทำอะไรไม่ถูก” แม่พูดต่อหน้าตาเฉย น้ำบ้วนถอนหายใจเอื๊อก
ใหญ่

“เอาเถอะ เอาที่พี่สบายใจแล้วกัน” น้ำบัวเองก็คงปฏิเสธไม่ได้
ว่า เรื่องของพ่อทำให้ครอบครัวเสียศูนย์ไปมากพอสมควร

“แต่ว่านะไม่เชิงูแซก ไม่จัดงานนะจะทำได้ยังไง คนอื่นเขาก็ไม่
ทำกัน โดนพูดไปสามบ้านแปดบ้านแน่” น้ำบัวค้ำความคิดของแม่

“เขาอาจจะคิดเหมือนบัวก็ได้ ไม่เห็นคนทำก็เลยไม่ทำกัน เราก็
ทำก่อนเลย เพื่อเขาเห็นแล้วจะได้รู้ว่ามีคนทำ ก็จัดงานศพนะแพงจะตาย
ถ้าพี่เป็นอะไรขึ้นมาจริง ๆ เก็บเงินไว้ใช้กันเถอะ อย่าให้คนตายขายคน
เป็นเลย” แม่พูด นับดาวจำได้ว่าตอนงานศพของพ่อ แม่บอกว่าเสียเงินไป
หลายบาท แม้แต่เงินประกันที่ได้มายังเหลือแค่ไม่มากเพราะเอาไปลงกับ
งานจนหมด

“แล้วแม่อยากได้อะไรอีกไหม” นับดาวถาม

“อ๊อแม่ก็เก็บไว้ข้าง ๆ พ่อนั่นแหละ เอกสารที่สำคัญ ๆ ก็อยู่ในตู้ห้องแม่นะ ส่วนอื่น ๆ รอดาวโตกว่านี้แม่จะบอก ยังไงแม่ก็ไม่รีบเป็นอะไรไปเร็ว ๆ นี่หรรอก” แม่ยกมือยี้หัวเธอเบา ๆ

“เอาเถอะ พ่อได้แล้ว ๆ เลิกพูดถึงงานสีดำนี้อได้แล้ว ไม่เป็นมงคลเอาซะเลย ฟุ้งนี้เข้าอยากกินอะไรดีเด็ก ๆ” น้ำบัวเปลี่ยนเรื่องตอนนี้ครอบครัวยุ้ยเรื่องของพ่อได้อย่างสนิทใจแล้ว เหลือเพียงแววอาลัยจาง ๆ ในดวงตา

แม่มักจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับพ่อให้เธอฟังและพูดถึงพ่อทุกครั้งที่มีโอกาสราวกับกลัวว่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพ่อจะสูญหายไปเหมือนข้าวของของพ่อที่แทบไม่หลงเหลืออยู่ในบ้านแล้ว ทุกสิ่งเกี่ยวกับพอค่อย ๆ หายไปทุกที

นับดาวนำรูปครอบครัวไปอัดเป็นโพลารอยด์เก็บไว้ในกระเป๋าสตางค์รูปหนึ่ง เพราะนอกจากรูปภาพแล้วแทบไม่เหลืออะไรเกี่ยวกับพอลงเหลืออยู่แล้ว

ตอนนี้ฉันปวดหัวเริ่มจำไม่ได้แล้วว่าน้ำเสียงของพ่อเป็นเช่นไร
อ้อมกอดของพ่ออุ่นแค่ไหน กลิ่นของพ่อเป็นแบบไหน ทุกอย่างค่อย ๆ
เลือนลางไปทุกที นั่นทำให้ฉันปวดใจหาย แต่ถึงอย่างนั้นช่วงเวลาที่อยู่กับ
พ่อมีทั้งความทรงจำที่ดีและไม่ดี ทั้งหมดนั้นสอนให้เธอเรียนรู้และเติบโต
ขึ้น แม้แต่การตายของพ่อก็เป็นบทเรียนครั้งใหญ่สำหรับเธอ ทำให้เธอ
ตระหนักได้ว่าชีวิตไม่เที่ยงแค่นั้น วันนี้คุยกันอยู่ พรุ่งนี้อาจจะต้องจาก
กันไปตลอดกาล

ชีวิตเธอไม่เหมือนหนังสือที่เธออ่าน การ์ตูนที่เธอดู เธอไม่มี
โอกาสที่สอง ไม่สามารถย้อนเวลากลับไปได้ แต่นับดาวย้ำตัวเองเสมอว่า
เธอยังมีโอกาสที่จะใช้เวลาที่มีอยู่กับครอบครัวที่เหลืออยู่ของเธอ

ครั้งหนึ่งฉันปวดหัวเคยคิดว่าครอบครัวของเธอจะอยู่ด้วยกันแบบ
นี้ไปตลอด แต่เมื่อส่วนหนึ่งของครอบครัวหายไป เธอรู้สึกเสียใจมากจน
คิดว่าความโศกเศร้านี้จะไม่มีวันสิ้นสุด แต่เมื่อความสุขไม่อยู่ตลอดไป
ความเศร้าเองก็ไม่อยู่กับเราไปตลอดกาลเช่นกัน เมื่อเวลาผ่านไปทุก
อย่างจะค่อย ๆ เบาบางลง จากความเศร้าปานขาดใจตายตามจะเหลือ
เพียงความคิดถึงเท่านั้น

ตอนนี้นับดาวทำใจยอมรับได้แล้วว่าพ่อตายจากโลกนี้ไปแล้ว เธอสัญญากับตัวเองว่า ถ้าเธอจะร้องไห้เรื่องการจากไปของพ่อจะไม่ร้อง เพราะความโศกเศร้าอีกแล้ว เธอไม่อยากให้เรื่องของพ่อในความทรงจำมีแต่ความเศร้า

ถึงเวลาบนโลกของพ่อจะหมดลง แต่พ่อจะยังคงมีชีวิตอยู่ในความทรงจำของนับดาว ความรักของพ่อจะยังคงอยู่กับเธอเสมอ และเรื่องเกี่ยวกับพ่อจะเป็นความทรงจำให้ระลึกถึง เป็นหนึ่งในแรงผลักดันเพื่อให้นับดาวก้าวต่อไปในวันข้างหน้าเสมอ

